

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς Κορίννης.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματοσήμου καὶ γαρτονομισμάτων.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

— Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Οὐδέκη Κόλλινης, μεταφράσις Χαρ.
Ἀννίου. (Συνέχ.) — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχ.)
— ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΞΥΦΟΥ, διήγημα ἐκ τοῦ γαλλικοῦ (τέλος).

ΕΤΗΘΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προσληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς Ἰσπανίαις 6
Ἐν τῇ Ἰταλίᾳ φρ. χρυσῶν 10. Ἐν Ῥουσίᾳ ρούβλια 4.
ΦΙΛΑΔ. προηγουμένα λεπτὰ 20.

Εἰσγίγεται κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν σταύλων (Σελ. 253)

Προσεχῶς ἀρξόμεθα δημοσιεύοντες εἰς τὰ «Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα,» τὸ ὠραῖον ἰσπανικὸν μυθιστόρημα:

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ἔργον τοῦ γνωστοῦ συγγραφέως τοῦ Μαγείρου τοῦ Βασιλέως ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΔΙΝΑΝΔΟΥ ΓΟΝΖΑΛΕΣ.
Δὲν ἀμφιβάλλομεν ὅτι τὸ νέον τοῦτο μυθιστόρημα, ὅπερ ἐξελεξάμεθα μεταξὺ πολλῶν ἑτέρων, καὶ τὸ ὁποῖον κο-
σμεῖται ὑπὸ καλλιτεχνικωτάτων εὐρωπαϊκῶν εἰκόνων, θέλει μεγάλως εὐαρεστήσει τοῖς ἡμετέροις ἀναγνώσταις.

Η ΛΕΥΚΟΦΟΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΟΥΔΕΚΗ ΚΟΛΛΙΝΣ

Μεταφράσις Σαραλάμπους Ἀννίου

(Συνέχεια ἴδε προηγουμένον φύλλον).

Τὸ παράδοξον ἐν τῇ ἀγορεύσει ταύτῃ
μίγμα, τῆς ἐτοιμότητος, τῆς πανούργου

προνοητικότητος καὶ τῆς καυχησιολογῆς
ἀγυρτείας, δὲν μ' ἐπτόησεν. Τὸ μόνον ὅπερ
ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν ἦτο ἂν
μὲ συνέφευεν ἢ ὄχι, νὰ ἐπιτύχω τὰ πρὸς
ἀπόδειξιν τῆς ταυτότητος τῆς Λαύρας μέσα
ὑπὸ τοῦς πρότεινομένους μοι ὄρους, ἦτοι ν'

ἀφήσω νὰ φύγῃ ἀτιμώρητος ὁ ἄθλιος, ὅστις
εἶχε κλέψει τὴν περιουσίαν τῆς. Συνηθε-
νόμην ὅτι ἐνεργῶν ὅπως εἰσαγάγω τὴν
Λαύραν ὑπὸ τὸ ἀληθές τῆς ὄνομα εἰς τὴν
πατρικὴν οἰκίαν τῆς ἐξ ἧς ἐξεδιώχθη ὡς
ἀπκτεῶν καὶ ἐξκλείψω τὸ ψεῦδος τὸ εἰς-

έτι βεβηλοῦν τὸν τάφον τῆς μητρὸς τῆς, ἐνήργουν ὑπὸ τὸ κράτος σκοποῦ σοβαρωτέρου καὶ μᾶλλον ἀπληλαγμένου ἐμπαθείας ἢ ἐκείνου ὃν εἶχον κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἐνεργείας μου, ὅτε ἰδέαι τινὲς φιλέκδικοι ἀνεμιγνύοντο μετὰ τὰ ἐπανορθώσεως σχέδια μου. Ἐν τούτοις δὲν δύναμαι εὐσυνειδήτως νὰ βεβαιώσω ὅτι αἱ ἠθικαὶ μου πεποιθήσεις ἦσαν τόσο ισχυραὶ ὥστε νὰ λύσωσιν ἀμέσως τὸ πρόβλημα ὅπερ κατὰ νοῦν ἐμελέτων. Εὐτυχῶς ἡ ἀνάμνησις τοῦ θανάτου τοῦ σὺρ Πέρισβαλ ἐπέληθεν εἰς βοήθειάν μου. Ὅποια ἰσχυρὰ δύναμις εἶχεν ἐπεμῆ τότε κατὰ τὴν ἐσχάτην στιγμήν καὶ μοὶ ἀφῆρασεν ἐκ τῶν χειρῶν τὴν εὐκαιρίαν τῆς ἐκδικήσεως καὶ τῆς τιμωρίας! Ἐν ἀνοιῇ δὲ τοῦ μέλλοντος διατελῶν, πῶς ἠδυνάμην νὰ πιστεύω ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔμελλε ν' ἀποφύγη τὴν δικαίαν τιμωρίαν ἐὰν ἐγὼ ἤθελον τὸν ἀφήσει νὰ διαφύγη τῶν χειρῶν μου; Ἐξήταζον ἴσως τὸ ζήτημα μετὰ τῆς ἐμφυοῦς εἰς τὸν χαρακτήρα μου δεισιδαιμονίας ἴσως ὁμοῦ καὶ ὑπείκων εἰς αἰσθήματα ἀνώτερα καὶ μεγαλοφρονέστερα. Σκληρὸν ἦτο βεβαίως ν' ἀνοιξῶ τὴν νικηφόρον χεῖρα, ὅτε μετὰ τόσας προσπάθειας εἶχα κατορθῶσαι νὰ συλλάβω αὐτὸν καὶ νὰ τὸν κρατῶ ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου· ἀλλ' ἐδέησε καὶ εἰς τὴν θυσίαν ταύτην νὰ υποβληθῶ. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἀπεφάσισα νὰ υποκύψω μόνον εἰς τὰς ὑπαγορεύσεις ἐνός λόγου ἀνωτέρας φύσεως, περὶ οὗ δὲν ἐπετρέπετο καμμία πλάνη ἢ ἀμφιβολία, τῆς ἀφοσιώσεώς μου τούτῃσσι πρὸς τὸ δίκαιον τῆς Λαύρας καὶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

— Δέχομαι τοὺς ὅρους σας, εἶπον, ἀλλὰ μὲ μίαν ἐπιφύλαξιν ἢ θὰ διατυπώσω ὑπὲρ ἐμοῦ.

— Ποία εἶνε ἡ ἐπιφύλαξις σας; με ἠρώτησεν.

— Ἀποβλέπει εἰς τὸν ἐσφραγισμένον φάκελλον, ἀπὴντησα. Ἀπαιτῶ νὰ τὸν ἐξαφανίσγητε ἐπὶ παρουσίᾳ μου, χωρὶς νὰ τὸν ἀνοιξήτε, μὲντοι θὰ σᾶς ἐγχειρισθῆ.

Ἐπηγόρευον τὸ ὄρον τουτοῦ πρὸς μόνον τὸν σκοπὸν τοῦ νὰ ἐμποδίσω αὐτὸν τοῦ νὰ φέρῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐγγραφὸν ἀπόδειξιν περὶ τῶν πρὸς ἐμὲ γινομένων παρὰ τοῦ Πέσκα ἐμπιστευτικῶν ἀνακοινώσεων. Βεβαίως θὰ ἐλάμβανε γνῶσιν περὶ τῶν ἀνακοινώσεων τούτων τὴν ἐπαύριον, ὅτε κατ' ἀνάγκην θὰ ἔδιδον πρὸς τὸν πράκτορά του τὴν διεύθυνσιν τοῦ φίλου μου. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἤθελε προβῆ εἰς τοιαύτην ἐπικίνδυνον καταγγελίαν, ἦτο ἀδύνατον βασιζόμενος ἐπὶ μόνῃ τῆς ἰδίας του καταθέσεως νὰ προκαλέσῃ τὴν ἐλαχίστην κατὰ τοῦ Πέσκα καταδίωξιν.

— Δέχομαι τὴν ἐπιφύλαξιν σας, εἶπεν ἀφ' οὗ ἐμελέτησε σοβαρῶς τὸ πρᾶγμα ἐπὶ τινὰς στιγμὰς. Δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὴν συζητήσωμεν· ἡ ἐπιστολὴ θὰ ἐξαφανισθῆ εὐθὺς ὡς μοὶ παραδοθῆ.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἠγέρθη ἐκ τῆς ἕδρας του εἰς τὴν μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἶχε μείνει καθήμενος ἀπέναντί μου. Ἐφάνη οὐχὶ ἀκόπως ἀπαλλασσόμενος ἐκ τῆς στε-

νοχωρίας τῆς βασιζούσης αὐτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεντεύξεώς μας.

— Οὐφ! ἀνέκραξε τανύων τοὺς βραχίονας μετὰ προφανοῦς εὐχαριστήσεως. Ἡ ἀψιμαχία ἦτο ὁπωσοῦν ζωηρὰ ἐκατέρωθεν. Καθίστατε, κύριε Χατράϊτ, προώριστα ἴσως νὰ συναντηθῶμεν βραδύτερον ὡς ἀμελικοὶ ἐχθροί. Ἐν τούτοις, ὡς ἀληθεῖς εὐπατρίδαι, ἂς φανῶμεν ἀβρόφρονες πρὸς ἀλλήλους. Ἐπιτρέψατε νὰ προσκαλέσω τὴν σύζυγόν μου.

Καὶ ἀνοιξάς τὴν θύραν ἀνέκραξε μετὰ τῆς βαρείας φωνῆς σου.

— Ἐλεονώρα!

Ἡ ἐχιδνοειδὴς κυρία ἐπεράνη ἐν τῷ ἄμα.

— Ἡ κυρία Φόσκου! . . ὁ κύριος Χατράϊτ! . . εἶπεν ὁ κόμης παρουσιάζων ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους μετ' ἀκρας ἀφελείας καὶ ἀξιοπρεπείας ἐνταυτῷ.

— Ἀγγελέ μου, ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὴν σύζυγόν του, δύνασαι ν' ἀφήσῃς πρὸς στιγμήν τὴν κοπιώδη τακτοποίησιν τῆς ἀποσκευῆς διὰ νὰ μᾶς κατασκευάσῃς ὀλίγον καφέν, ἀλλὰ πολὺ βαρύν. . . Ἐχω νὰ γράψω ἐπὶ πολλὴν ὥραν χάριν τοῦ κυρίου Χατράϊτ καὶ ἐπειδὴ ἐπιθυμῶ νὰ μὴ φανῶ κατώτερος ἐμαυτοῦ, θέλω νὰ ἔχω ἀκριαίως ὅλας τὰς διανοητικὰς μου δυνάμεις.

Ἡ κυρία Φόσκου ὑπεκλίθη δις, τὸ πρῶτον μετ' ἀλαζονίας πρὸ ἐμοῦ καὶ τὸ δεύτερον μεθ' ὑποταγῆς πρὸ τοῦ συζύγου τῆς· ἐπειτα ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ὁ κόμης ἐπλησίασεν εἰς τράπεζαν κειμένην πλησίον τοῦ παραθύρου· ἦνοιξε τὸ συρτάριον αὐτοῦ καὶ ἐξῆγαγε φύλλα τινὰ χάρτου καὶ δεσμίδα γραφίδων ἐκ πτερῶν γηνός. Διέστειρεν αὐτὰς ἐπὶ τῆς τραπέζης οὕτως ὥστε νὰ δύναται νὰ συναντᾷ αὐτὰς πανταχοῦ ἢ χεῖρ του ἐκτεινομένη· ἀκολούθως ἐκοψε τὸν χάρτην εἰς μακρὰς λωρίδας κατὰ τὸ σύστημα τῶν ἐργαζομένων ἐν τῇ καθημερινῇ δημοσιογραφίᾳ.

— Ἐπιθυμῶ αὐτὸ τὸ ἐγγραφὸν νὰ ἔχη ἄξια, εἶπε στρεφόμενος πρὸς ἐμὲ, ἐνῶ συνέτασσε καὶ ἠρίθμει τὰς ἀθίκτους εἰσέτι λωρίδας τοῦ χαρτίου. Διατηρῶ ἀκόμη τὴν ἔξιν τῆς φιλολογικῆς ἐργασίας. Ἐν τῶν σπανίων καὶ πολυτίμων διανοητικῶν χαρισμάτων εἶνε καὶ ἡ εὐχερῆς κατάταξις καὶ ἐκθεσις τῶν ἰδεῶν. Εἶνε μέγα χάρισμα, διὰ τοῦ ὁποίου εἶμαι εὐτυχῶς πεπρωκισμένος· καὶ σεῖς κύριε;

Ἐρχίζε νὰ βηματιζῆ ἐντὸς τῆς αἰθούσης, ἔως νὰ τῷ φέρωσι τὸν καφέν ὃν παρήγγειλεν, ὑποτασσούζων τεμάχια τινὰ μελοδραμάτων καὶ ἐκ διαλειμάτων τύπτων τὸ μέτωπον διὰ τῆς παλάμης διὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ νοερὰ ἐργασία τῆς κατατάξεως τῶν ἰδεῶν του ἀπῆντα κώλυμά τι. Ἡ ἀπαραδειγματίστως θρασύτης μεθ' ἧς ἀνυψοῦτο καὶ ἐν τῇ θέσει ἐν ἣ περιήγαγον ταπεινώσας αὐτὸν, χρησιμοποιῶν αὐτὴν ὅπως κολακεύσῃ τὴν ματαιοφροσύνην του, εἰτοίμην πάντοτε πομπωδῶς νὰ ἐπιδειχθῆ, μ' ἐξέπληττεν ἀκουσίως, μοὶ προῦξενε οὕτως εἰπεῖν θαυμασμόν. Παρὰ τὴν εἰλικρινῆ ἀποστροφὴν, ἣν ὁ ἀνὴρ αὐτὸς μοὶ ἐνέ-

πνεεν, ἡ θαυμαστὴ ἰσχὺς τοῦ χαρακτήρος καὶ ὁσάκις ἀκόμη ἐξεδηλοῦτο κατὰ τρόπον χυδαϊότατον, παρήγεν εἰς ἐμὲ ἀκουσίως μεγίστην ἐντύπωσιν.

Ἡ κυρία Φόσκου αὐτοπροσώπως ἐκόμισε τὸν καφέν. Ὁ κόμης ἠσπάσθη τὴν χεῖρα τῆς εἰς ἐνδειξιν εὐγνωμοσύνης καὶ τὴν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας. Ἀκολούθως ἔχυσεν ἐντὸς κυάθου καφέν καὶ ἀπέθηκεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς τραπέζης του.

— Δύναμαι νὰ σᾶς προσφέρω, κύριε Χατράϊτ; μοὶ εἶπε πρὶν καθίση.

Καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ ἤρηνθη.

— Πῶς! ἐξηκολούθησε μετὰ φαιδρότητος, φοβεῖσθε ἴσως μήπως περιέχη δηλητήριον; Ὁ, βεβαίως, προσέθηκεν ἐγκαθιδρούμενος πλησίον τοῦ γραφείου του, τὸ ἀγγλικὸν πνεῦμα ἐντὸς τοῦ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτιον περαιομένου κύκλου τῆς ἐνεργείας του, δὲν στερεῖται ἀξίας· ἔχει ὁμοῦ ἐν σοβαρὸν ἐλάττωμα, δηλαδὴ νὰ δεικνύῃ δυσπιστίαν καὶ προφύλαξιν ἐκεῖ ὅπου αὐτὴ δὲν εἶναι ἀναγκαία . . .

Ἐβαψε τὴν γραφίδα ἐντὸς τοῦ μελανοδοχείου, ἐτοποθέτησε πρὸ αὐτοῦ τὴν πρῶτην λωρίδα τοῦ χάρτου, ἣν ἡ εὐρεία του παλάμη καταγυδῶς προσήρμοσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐδοκίμασεν ἂν ἦτο καθαρὰ ἢ φωνὴ του ὡς νὰ ἐμελλε νὰ μέλψῃ, καὶ ἤρχισε τὴν ἐργασίαν. Ἐγραφε θορυβωδῶς καὶ ταχέως διὰ χονδροῦ καὶ ἀπροσκόπτου χαρακτήρος, ὥστε ἀπεπεράτου τὴν γραφὴν ἐκάστης λωρίδος εἰς δύο λεπτά. Ὁ δὲ ἐπληροῦτο ἐκάστη λωρίς ἐρριπτεν αὐτὴν ὀπισθὲν τοῦ ὅτε μὲν δεξιά, ὅτε δὲ ἀριστερά, διὰ νὰ μὲν ἑλεύθερος ὁ χώρος τῆς τραπέζης. Ἀφ' οὗ ἡ πρώτη του γραφὴς κατέστη ἀχρηστος, ἐρριψεν αὐτὴν χαμαὶ καὶ ἔλαβε τυχαίως μίαν τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης διεσπαρμένων.

Αἱ λωρίδες ἀνερχόμεναι εἰς δωδεκάδας κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα εἰς ἑκατοντάδας ἐρριφθῆσαν ἀλληλοδιαδόχως πᾶσαι ὀπισθεν τῶν ὤμων του δεξιά καὶ ἀριστερά, ἔως ὅτου εὐρέθη οὕτως εἰπεῖν βεβουθισμένης εἰς τὴν στιβάδα ἐκείνην τοῦ χάρτου τὴν σχηματισθεῖσαν περίξ τῆς ἕδρας του. Αἱ ὠραι διεδέχοντο τὰς ὠρας, ἐγὼ δὲ ἠγρόντων ἐνῶ αὐτὸς ἐξηκολούθει νὰ γράφῃ καθήμενος ὡς ἐγὼ. Δὲν διέκοπτε καθόλου τὴν ἐργασίαν του εἰμὴ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅπως ῥοφήσῃ τὸν καφέν καὶ τύψῃ τὸ μέτωπον ὡσεὶ ἐμπνεόμενος. Ἡ πρώτη ὠρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον, εἴτα ἡ δευτέρα, εἴτα ἡ τρίτη, εἴτα ἡ τετάρτη ἐσήμειναν ἀλληλοδιαδόχως, καὶ ὁ νικητὸς τῶν λωρίδων ἐξηκολούθει πίπτων ἀδιακόπως περίξ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀκαταπόνητος γραφὴ του ἔξεν ἀδιακόπως τὰς λευκὰς σελίδας ἀπ' ἀρχῆς αὐτῶν μέχρι τέλους καὶ ὁ λευκὸς ὄγκος τῶν χειρογράφων ἀνυψοῦτο ὀλίγον περίξ τῆς ἕδρας του. Τὴν τετάρτην ὠραν τῆς πρωῆς ἤκουσα τριγμὸν τῆς γραφίδος συνοδευόμενον ὑπὸ τῆς διασπορᾶς πολλῶν ρανίδων μελάνης δι' ὧν ἀπετελεῖτο τὸ ἀπαράμιλλον ἱερογλυφικὸν σχῆμα, τὸ κοσμοῦν τὴν ὑπογραφήν του.

— Εὐγε! ἀνέκραξεν ἐγειρόμενος ἀπὸ τῆς ἕδρας του μετὰ νεανικῆς ζέσεως καὶ

ρίπτων ἐπ' ἐμοῦ βλέμμα θρασύ, συνοδευόμενον ὑπὸ μειδιάματος ἐκφράζοντος κομπαστικὴν ἀλαζονείαν. Ἰδοὺ, ἐτελειώσε, κύριε Χαρτράιτ! προσέθηκε τύπτων διὰ τῆς πυγμῆς τὸ στήθος μετ' ἀνακουφίσεως, ἐτελειώσασε πρὸς ἄκραν μου εὐχαρίστησιν καὶ πρὸς ἄκραν ἡμῶν ἐκπληξιν, τυλιμῶν νὰ ἐλπίσω, ἀφοῦ ἀναγνώσαστε ἅσα ἐγράψα.

Τὸ θέμα, νομίζω, ὅτι ἐζηνητλήθη πλέον· ἀλλ' ὁ γράφας, ὁ Φόσκος, δὲν ἐζηνητλήθη ἀκόμη. Τώρα θὰ προῶ εἰς τὴν ταξινόμησιν αὐτῶν τῶν τεμαχίων καὶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν των, προωρισμένην ἀποκλειστικῶς διὰ τὰ ὠτά σας, δι' αὐτὰ καὶ μόνον. Ἐσήμανεν ἡ τετάρτη ὥρα; . . . Πολὺ καλὰ. Ἡ ταξινόμησις, ἡ ἐπιθεώρησις καὶ ἡ ἀνάγνωσις θὰ διαρκέσῃ ἀπὸ τῆς τετάρτης μέχρι τῆς πέμπτης. Θὰ κοιμηθῶ ὅπως ἀναπαυθῶ ὀλίγον ἀπὸ τῆς ἐκτῆς μέχρι τῆς ἑβδόμης. Ἀπὸ τῆς ἑβδόμης μέχρι τῆς ὀγδόης ἔχομεν τὴν ὑπόθεσιν τοῦ πράκτορος. Τὴν ὀγδόην ἐκκινούμεν. Ἰδοὺ πλῆρες τὸ πρόγραμμα! . . .

Ταῦτα εἰπὼν ἐλάθησε χαμαὶ ὀκλαδὴν ἐν τῇ μέσῳ τῶν λωρίδων καὶ λαβῶν βελόνην μετὰ κλωστῆς ἐταξινόμισε καὶ συνῆραψεν αὐτάς; εἶτα ἀνέγνωσεν αὐτάς πάλιν καὶ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς πρώτης σελίδος ἐφρόντισε ν' ἀναγράψῃ πάντας τοὺς τιμητικούς τίτλους δι' ὧν κατὰ τὴν ιδέαν του ἐξήρητο ἡ ἀτομικὴ του ἀξία. Τέλος μοὶ ἀνέγνωσε τὸ χειρόγραφον μεγαλοφώνως, μετὰ θεατρικῆς ἐκφράσεως καὶ μετ' ἀφθονίας χειρονομιῶν ἐπίσης ἀνταξίων τῆς σκηνῆς. Οἱ ἀναγνώσται θὰ λάβωσι μετ' ὀλίγον γινῶσιν καὶ θὰ κρίνωσι περὶ τοῦ ἐγγράφου τούτου. Πᾶν ὅ,τι δύναμι νὰ εἶπω ἐνταῦθα εἶνε ὅτι ἀνταπεκρίνετο πληρέστατα πρὸς τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Ἐγράψα κατόπιν καὶ μοὶ ἔδωκε τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀμαξοστασίου καὶ μοὶ ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν τοῦ σὴρ Πέρισβιλ. Γραψαίσα ἐν Χαμψίφρ ἐρεψε χρονολογικὴν τῆς 25 Ἰουλίου, ἀνήγγελε δὲ ὅτι τὴν ἐπαύριον 26 ἔμελλε ν' ἀφιχθῆ ἡ κυρία Κλάιβ εἰς Λονδίον. Κατ' ἀκολοουθίαν τὴν ἰδίαν ἡμέραν, ἤτοι τὴν 25, καθ' ἣν ὡς τὸ πιστοποιητικὸν τοῦ ἱατροῦ ἐβεβαίωσεν, εἶχεν ἀποθάνει ἐν Σκιντ - Τζῶνς - Γούδ, ἐξήγετο ἀπεναντίας ἐκ τῆς μαρτυρίας τοῦ σὴρ Πέρισβιλ ὅτι ἦτο ζῶσα ἐν Μπλακ-ουάτερ - Πάρκ καὶ προπαρεσκευάζετο ν' ἀναχωρήσῃ τὴν ἐπαύριον. Ἐὰν καὶ ἐκ τῆς μαρτυρίας τοῦ κυρίου τοῦ ἀμαξοστασίου ἠθελεν ἐπιβεβαιωθῆ ὅτι τὸ ταξιδιον τοῦτο ἐπραγματοποιήθη, οὐδὲν ὑπελείπετο ἡμῖν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας.

— Πέντε καὶ τέταρτον! εἶπεν ὁ κόμης πρακτῶν τὸ ὠρολόγιόν του. Ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ ἐπανορθώσω τὰς δυνάμεις μου διὰ βραχέως ὕπνου. Παρετηρήσατε, κύριε Χαρτράιτ, ὅτι κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν ὁμοιάζω πρὸς τὸν μέγαν Ναπολέοντα. Ἐχω ἐπίσης κοινὸν μετὰ τοῦ ἀθανάτου ἐκείνου ἀνδρός καὶ τὸ προσὸν τοῦ ν' ἀποκαυμῶμαι ὁσάκις θέλω. Θὰ καλέσω τὴν κυρίαν Φόσκου διὰ νὰ σᾶς κρατήσῃ εὐχάριστον συντροφίαν. . . .

Γινώσκων κάλλιστα ὅτι προσεκάλεῖ τὴν

κυρίαν Φόσκου διὰ νὰ ἦνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐπωφελοῦμην τοῦ ὕπνου του ὅπως ἐξέλω τῆς οἰκίας, ἀπέφυγα ν' ἀπαντήσω καὶ ἠσχολήθην εἰς τὴν κατὰταξιν τῶν ἐγγράφων, ἅτινα μοὶ ἐνεχείρισεν.

Ἐξῆλθε μετ' ὀλίγον ἡ κυρία ψυχρά, ὠχρὰ καὶ ὑπὲρ ποτε δηλητηριώδης.

— Λάβετε τὴν καλωσύνην, ἄγγελέ μου, τῆ εἶπεν ὁ κόμης, νὰ μείνησ πρὸς συντροφίαν τοῦ κυρίου Χαρτράιτ. . . .

Καὶ σύρας ἔδραν προσεκάλεσεν αὐτὴν νὰ καθίσῃ, ἠσπάσθη ἐκ νέου τὴν χεῖρά της, ἐξηπλώθη ἐπὶ ἀνακλιντροῦ καὶ μετὰ δύο ἢ τρία λεπτὰ ἦτο βεθυσιμένος εἰς ὕπνον γαλήνιον ὡς ὁ δικαιοτάτατος τῶν ἀνθρώπων.

Ἡ κυρία Φόσκου ἔλαβε βιβλίον τι, τὸ ἀπέθηκεν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐκάθησε καὶ μετ' ἐπιπέσειν ἀτενῶς μετὰ τῆς φιλεδικου κακίας γυναικός, ἥτις οὐδέποτε λησμονεῖ καὶ οὐδέποτε συγχωρεῖ.

— Ἥκουσα τὴν μετὰ τοῦ συζύγου μου συνδιάλεξιν σας, εἶπεν. Ἄν ἤμην ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του, ἦθελον σᾶς ἐξαπλώσει ἀμέσως χαμαὶ νεκρὸν. . . .

Ταῦτα δὲ εἰπούσα ἤνοιξε τὸ βιβλίον καὶ δὲν ἔρριψε πλέον τὸ βλέμμα, οὐδὲ μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον καθ' ὅλον τὸ διάστημα καθ' ὃ ἐκοιμᾶτο ὁ σύζυγός της.

— Ἀνέκτησα τὰς δυνάμεις μου! εἶπεν ὁ κόμης εὐθύς ὡς ἀφυπνίσθη. Ἐλευσῶρα, φιλότιμη μου, εἶνε ὅλα ἔτοιμα ἐπάνω; . . . Πολὺ καλὰ μετ' ἐπὶ δεκά λεπτὰ ὅπως ἀποτελειώσω τὴν προπαρεσκευῆν τῆς ἀποσκευῆς μετὰ δεκά λεπτὰ θὰ εἶμαι ἕτοιμος καὶ θὰ φορῶ τὴν ὁδοπορικὴν ἐνδυμασίαν. . . . Τί μένει νὰ πράξωμεν πρὶν ἔλθῃ ὁ πράκτωρ; . . .

Καὶ ἐξετάσας τὸ δωμάτιον διὰ τοῦ βλεμματός εἶδε τὸν περιέχοντα τοὺς λευκοὺς μῦς κλωθῶν.

— Ἄ! ἀνέκραξε θρηνητικῶς, ἰδοὺ καὶ ἄλλαι συμπαθέσαι τὰς ὁποίας ὄρειλω νὰ θυσιάσω! Οἱ καυμένοι ἀθῶοί μου φίλοι! . . . τὰ θετά μου τέκνα! . . . τί νὰ τὰ κάμω; Κατὰ τὸ παρὸν εἶνε χρεὶς νὰ ταξιθεύωμεν ἀδικοκῶπως καὶ ὅσον μικροτέραν ἀποσκευῆν ἔχομεν, τὸσον ἐλαφρωμένοι θὰ εἴμεθα. Ὁ ψιττακός μου, τὰ καναρία μου, τὰ ποντίκια μου! . . . πῶς θὰ φροντίσῃ δι' αὐτὰ ἀφοῦ χάσων τὸν καλὸν τοῦς πατέρας; . . .

Καὶ περιήρχετο μεγάλοις βήμασι περιφροντικῶς ἐντὸς τοῦ δωματίου. Εἶχε γράψῃ ἐν πλήρει ἀταραξίᾳ τὴν ὁμολογίαν τῶν ἐγκλημάτων του, καὶ ὅμως τὸ σπουδαιοτάτον ζήτημα περὶ τοῦ τί θ' ἀπεγίνετο ἡ ζωολογικὴ του συλλογὴ τὸν ἐστενοχωρεῖ, τὸν ἐτάραττε, τὸν ἐνέβαλλεν εἰς προφανῆ ἀνησυχίαν. Μετὰ ὄριμον σκέψιν διηυθύνθη αἰφνης καὶ ἐκαθέστη πρὸ τῆς τραπέζης.

— Καλὴ ιδέα! ἀνέκραξεν. Θὰ δωρῶ εἰς τὴν πρωτεύουσαν ταύτην τὸν ψιττακὸν καὶ τὰ καναρία μου θὰ ἐπιφορτίσω τὸν πράκτορά μου νὰ τὰ προσφέρῃ ἐξ ὀνόματός μου εἰς τὸν ζωολογικὸν Κῆπον τοῦ Λονδίνου. Ἀμέσως τώρα θὰ συντάξω τὸ πρὸς κατὰταξιν τῶν ἐγγράφων.

Καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπαναλαμβάνων τὰς λέξεις, καθὼς ἐχαράσσοντο ὑπὸ τῆς γραφίδος του.

Ἄριθ. 1. Ψιττακὸς φέρων πτερὰ ὅλως ἐξαίρετικά, ἱκανὸς νὰ ἐλύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν εἰδημόνων.

Ἄριθ. 2. Κανάρια γνήσια τῶν Καναριῶν νήσων, ἀπαράμιλλα τὴν νοσηρότητα καὶ τὴν ζωρότητα, ἀντάξια τοῦ κῆπου τῆς Ἐδέμ, ὡς ἐπίσης καὶ τοῦ κῆπου τοῦ Ρῆτζεντς - Πάρκ. Δῶρον πρὸς τὴν Βρεττανικὴν Ζωολογικὴν Ἐταιρίαν τοῦ κόμητος Φόσκου. . . .

Καὶ ἠκούσθη ἐκ νέου τρίζουσα ἡ γραφὴ ἐπὶ τοῦ χάρτου, χαράττουσα τὸ μεγαλοπρεπέστατον ἱερογλυφικὸν σημεῖον δι' οὗ ἐκοσμεῖτο ἡ ὑπογραφή τοῦ δωρητοῦ.

— Καὶ οἱ μῦς κόμη; εἶπεν ἡ κυρία Φόσκου· οἱ μῦς δὲν περιλαμβάνονται εἰς τὴν δωρεάν;

Ὁ κόμης ἠγέρθη, ἔλαβε τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του καὶ ἐπέθηκεν αὐτὴν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Ἐλευσῶρα, εἶπε μετ' ἠθὺς ἐπίσημον, πᾶσα ἀνθρωπίνη θυσία ἔχει τὰ ὄριά της. Δὲν δύναμι ν' ἀποχωρισθῶ τῶν λευκῶν μου μυῶν. Συγχώρησον τὴν ἀδυναμίαν μου, ἄγγελέ μου, καὶ ὕπαγε νὰ τοποθετήσῃς αὐτοὺς εἰς τὸ κιβώτιον ὅπου θὰ ταξιθεύσωσιν.

— Τί θυμαστὴ ἀγχαθότης! εἶπεν ἡ κυρία Φόσκου, ἐστατικῶς μένουσα πρὸ τοῦ συζύγου της καὶ ῥίπτουσα ἐπ' ἐμοῦ τελευταῖον βλέμμα ἐγίδνης.

Καὶ παραλαβοῦσα τὸν κλωθὸν ἀπεκόμισεν αὐτὸν μετὰ πάσης προφυλάξεως.

Ὁ κόμης παρετήρησε τὸ ὠρολόγιόν του, μετ' ὅλην τὴν προσπεπονημένην του ἀταραξίαν, ἐφαίνετο οὐκ ἦτον ἀνυπομόνως ἀναμένων τὴν ἀφίξιν τοῦ πράκτορός του. Τὰ φῶτα εἶχον σβεσθῆ ἤδη καὶ ἡ λάμπρις τῆς πρώτης ἐπλήρου δι' ἀπλέτου φωτός τὸ δωμάτιον. Μόνον περὶ τὴν ἑβδόμην ὥραν καὶ πέντε λεπτὰ ἠκούσθη κρουόμενος ὁ κώδων τῆς εἰς τὴν αὐλὴν θύρας καὶ ἐνεπρανίσθη ὁ ἀναμενόμενος ξένος φέρων πυκνὴν μαύρην γενειάδα.

— Ὁ κύριος Χαρτράιτ! . . . ὁ κύριος Ριοῦμπελ! . . . εἶπεν ὁ κόμης παρουσιάζων ἡμᾶς πρὸς ἀλλήλους.

Καὶ προσεκάλεσε τὸν πράκτορά του— ὅστις καθὰ προδῆλως ἐφαίνετο, ἦτο ξένος κατὰσκοπος— εἰς μίαν ἄκραν τοῦ δωματίου, ὠμίλησε πρὸς αὐτὸν ταπεινῇ τῇ φωνῇ, μεθ' ὃ ἀπεθλὼν μᾶς ἀφῆκε μόνους. Ὁ κύριος Ριοῦμπελ μόλις εὐρέθημεν μόνοι μοὶ εἶπε λίαν φιλοφρόνως ὅτι ἦτο εἰς τὰς διαταγὰς μου καὶ μετ' ἐπεκάλεσε νὰ τῷ δώσω τὰς ἀπαιτούμενας ὁδηγίας. Ἐγράψα ὀλίγας λέξεις πρὸς τὸν Πέσκον ἐξουσιοδοτῶν αὐτὸν νὰ ἐγχειρίσῃ πρὸς τὸν ἐπιφέροντα τὸν ἐσπραγμισμένον φακέλον. Ἐπειτα ἐπέγραψα τὴν διεύθυνσιν καὶ ἐνεχείρισα τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν κύριον Ριοῦμπελ.

Ὁ πράκτωρ ἔμεινε μετ' ἐμοῦ ἀναμένων τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ κυρίου του, ὅστις ἐνεφανίσθη φέρων ὁδοπορικὴν ἐνδυμασίαν. Πρὶν ἀπέλθῃ ὁ κύριος Ριοῦμπελ, ὁ κόμης

ἐξήτασε τὴν ἐπιγραφὴν τῆς ἐπιστολῆς.
— Τὸ ὑπέθετον!.. εἶπε ῥίπτων ἐπ' ἐμοῦ ζοφερὸν βλέμμα, καὶ ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μετέβαλε τὴν πρὸς ἐμὲ συμπεριφορὰν του.

Περατώσας τὴν τακτοποίησιν τῆς ἀποσκευῆς του ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ χάστρον ὀδοιπορικόν, γράφων σημειώσεις εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ παρατηρῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ὑπόλογίον του μετὰ προφανοῦς ἀνησυχίας. Ἀλλὰ δὲν μοὶ ἀπέτεινε ποσῶς τὸν λόγον. Ἐπλησίαζεν ἤδη ἡ ὥρα τῆς ἀναχωρήσεώς του καὶ ἡ φαεινὴ ἀποδείξις ἦν ἔσχε πρὸ ὀλίγου περὶ τῶν μετὰ ζῦ ἐμοῦ καὶ τοῦ Πέσκα σχέσεων ἀπερρόφα πάσαν τὴν σκέψιν του, καὶ τὴν προσοχὴν, ὡς πρὸς τὰ μέτρα ἅτινα ὤφειλε νὰ λάβῃ, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐκ τῆς Ἀγγλίας ἀναχωρήσιν του.

Ὀλίγον τι πρὸ τῆς ὀγδόης ὥρας, ὁ κύριος Ριοῦμπελ ἐπέστρεψε κομίζων ἄθικτον τὸν ἐσφραγισμένον φακέλλον. Ὁ κόμης ἐξήτασε προσεκτικῶς τὴν ἐπιγραφὴν καὶ τὴν σφραγίδα, ἀκολουθῶν δὲ ἀνάψας κηρίον ἔκαυσε αὐτόν.

— Τηρῶ τὴν ὑπόσχασίν μου, εἶπεν ἄλλ' αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις δὲν θὰ τελειώσῃ ἐδῶ, κύριε Χαρτραϊτ....

Ὁ πράκτωρ εἶχε διατάξει τὴν ἄμαξαν δι' ἧς ἐπέστρεψεν ἐκ τῆς ἀποστολῆς του νὰ περιμένῃ. Ἡ ὑπηρετρία καὶ αὐτὸς ἠσχολήθησαν εἰς τὴν μετακόμισιν καὶ φόρτωσιν τῆς ἀποσκευῆς. Ἡ κυρία Φόσκου κατῆλθε φέρουσα πυκνὸν πέπλον ἐπὶ τῆς μορφῆς, κρατοῦσα δὲ τὸν ἐντὸς κιβωτίου κλωθὸν τῶν μυῶν. Δὲν μοὶ ἀπέτεινε τὸν λόγον, ὡς καὶ μ' ἐκῦτταζεν. Ὁ κόμης ὠδήγησεν αὐτὴν μέχρι τῆς ἄμαξης.

— Εὐαρεστήθητε νὰ με ἀκολουθήσητε εἰς τὸν διάδρομον, μοὶ εἶπεν. Κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἔχω νὰ σᾶς εἶπω ἀκόμῃ μερικὰ.

Κατῆλθε μέχρι τῆς θύρας τῆς εἰσόδου, ἐνῷ ὁ πράκτωρ ἴστατο φρουρῶν ἐν τῷ κήπῳ. Ὁ κόμης ἐπέστρεψε μόνος καὶ καλῶν με εἰς τὸν διάδρομον:

— Ἐνθυμήθητε, μοὶ εἶπε ταπεινῇ τη φωνῇ, τὸν ὑπ' ἀριθμὸν τρία ὄρον τῆς συμφωνίας μας. Θ' ἀπαιτήσω ἴσως ταχύτερον ἀφ' ὅτι φρονεῖτε τὴν ὀφειλομένην μοι ἱκανοποίησιν...

Καὶ ταῦτα λέγων ἔλαβεν ἀσυνειδήτως σχεδὸν τὴν χεῖρά μου καὶ τὴν ἔσεισε βιαίως· εἶτα ἐξέκίνησε διευθυνόμενος πρὸς τὴν θύραν, ἀλλ' ἔσταμάτησεν ἐκ νέου καὶ ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς με.

— Μίαν λέξιν ἀκόμῃ!.. μοὶ εἶπεν ἐμπιστευτικῶς τὴν τελευταίαν φορὰν καθ' ἣν εἶδον τὴν δεσποινίδα Χάλκομβ μοὶ ἐφάνη πολὺ ἰσχυρὴ καὶ πάσχουσα. Φοβοῦμαι μὴ πάθῃ τι ἡ ἀξιόθαύμαστος ἐκείνη γυνή. Φροντίσατε περὶ αὐτῆς, κύριε! Ἐπιθέτων τὴν χεῖρα εἰς τὴν καρδίαν μου σᾶς ἱκετεύω με τὸν ἐπισημότερον τρόπον, φροντίσατε ὅσον τὸ δυνατόν περὶ τῆς δεσποινίδος Χάλκομβ!..

Αὗται ἦσαν αἱ τελευταῖαι λέξεις, ἃς ἤκουσα παρὰ τοῦ στόματός του κατόπιν

μετὰ κόπου εἰσήγαγε τὸ ὑπέρογκόν σῶμά του ἐντὸς τῆς ἄμαξης ἥτις ἀπῆλθε μετὰ καταπασμοῦ.

Ὁ πράκτωρ καὶ ἐγὼ ἐμείνουμεν πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῆς θύρας παρατηροῦντες τὴν ἀπομακρυνομένην ἄμαξαν. Ἐνῷ ἴσταμεθα εἰς τοιαύτην θέσιν ἐγγὺς ἀλλήλων, ἑτέρα ἄμαξα ἐφάνη ἐξερρομένη ἐκτὸς τῆς γωνίας τῆς ὁδοῦ ὀλίγον τι ὀπισθέν μας. Ἐβῆνε καὶ αὐτὴ ἐπίσης πρὸς τὴν διεύθυνσιν πρὸς ἣν εἶχε τραπῆ ἡ φέρουσα τὸν κόμητα, καθ' ἣν δὲ στιγμὴν διήρξατο πρὸ τῆς ἀνοικτῆς ἀπομεινάσης θύρας τοῦ κήπου, ὁ ἐντὸς τῆς ἄμαξης εὐρισκόμενος προσέβαλε τὴν κεφαλὴν ἐκ τῆς θυρίδος διὰ νὰ μᾶς παρατηρήσῃ.

Ἦπο ὁ ἄγνωστος μὲ τὴν οὐλὴν οὐν εἰδομένην ἐν τῷ θεάτρῳ!

— Ἐπὶ ἡμῖσιαν ὄραν ὀφείλετε ἀκόμῃ νὰ μείνητε μαζί μου, κύριε, μοὶ εἶπεν ὁ κύριος Ριοῦμπελ.

Καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸ δωμάτιον. Δὲν ἤσθανόμεν διάθεσιν νὰ συνμιλήσω μετ' αὐτοῦ, οὔτε νὰ τὸν ἀνεχθῶ ὁμιλοῦντα. Ἦνοιξα λοιπὸν τὰ ἐγγραφα ἅτινα μοὶ ἐνεχειρίσειεν ὁ κόμης καὶ ἀνέγνωσα τὴν φουβερὰν ἱστορίαν τῆς μῆχανοραφίας ἣν διηγείτο ὁ ἀνὴρ ὅστις ἀφοῦ συνέλαβε καὶ κατέστρωσε τὸ σχέδιον, ἐξετέλεσε καὶ ἤγαγεν αὐτό ἐπιτυχῶς εἰς πέρας.

Συνέχεια τῆς διηγήσεως ὑπὸ τοῦ Ἰσιδώρου,

Ἰσαβίου, Βαλτάσαρ Φόσκου,

κόμητος τοῦ Ἀγίου Ῥωμαϊκοῦ Κράτους, ἱππότη τοῦ μεγαλοσταύρου τοῦ τάγματος τοῦ Χάλκομβ Στέμματος, ἰσοβίου Μεγάλου Διαδοχάου τῶν Ἐλευθέρων Γεωργῶν τοῦ Ῥοδόσταυρου τῆς Μεσοποταμίας, μέλους ἐπιτίμου διαφόρων μουσικῶν, ἱστρικῶν, καὶ φιλολογικῶν Ἐταιριῶν εἰς διάφορα Εὐρωπαϊκὰ Κράτη κλπ. κλπ.

Ἐκθεσις τοῦ κόμητος.

Κατὰ τὸ θέρος τοῦ ἔτους 1850 ἀφικόμην εἰς Ἀγγλίαν πρὸς ἐκτέλεσιν λίαν ἐμπιστευτικῆς πολιτικῆς ἐπιστολῆς ἐπ' ὀνόματι ξένης τινὸς κυβερνήσεως. Εἶχον ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου ἐπὶ τίτλῳ ἡμιεπισήμῳ ἄτομά τινα τῆς ἐμπιστοσύνης μου, ὃν ἤμην ἐξουσιοδοτημένος νὰ διευθύνω τὴν ἐνέργειαν, μετὰ ζῦ δὲ τούτων συγκατελέγοντο ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Ριοῦμπελ. Πρὶν ἀναλαθῶ τὰ καθήκοντά μου καὶ ἐγκαταστῶ πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον εἰς ἐν τῶν προκατειμένων τοῦ Λονδίνου, εἶχον εἰς τὴν διάθεσίν μου τινὰς ἐβδομάδας σχολῆς. Ἰσως εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἠδύνατο νὰ με σταματήσῃ περιεργὸς τις ἀπαιτῶν ἐξηγήσεις περὶ τοῦ εἶδους τῆς ἀναθεθειμένης μοι ἐργασίας. Ὅσον καὶ ἂν ἐπεθύμουν νὰ πληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν ταύτην τῶν περιεργῶν λυποῦμαι, διότι ἡ διπλωματικὴ ἀνάγκη μ' ἐμποδίζει νὰ δώσω περὶ τούτου σαφῆ ἀπάντησιν.

Προπαρσκευασθῆν ὅπως μεταβῶ καὶ διέλθω τὰς περιῶν ὁ λόγος ἐβδομάδας εἰς τὴν λαμπρὰν ἑπαυλιν τοῦ ἀποβιάσαντος φίλου μου σὶρ Πέριβαλ Κλάυδ. Ἡρ-
Ὁρα εἰκόνα φύλλου 83.

γετο ἐπάνκαιμπτων ἐκ τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης μετὰ τῆς συζύγου του ἐκ τοῦ αὐτοῦ μέρους ἠρχόμενη καὶ ἐγὼ μετὰ τῆς ἰδικῆς μου. Ἡ Ἀγγλία εἶνε ἡ κατ' ἐξοχὴν χώρα τῆς συζυγικῆς εὐδαιμονίας· δὲν ἦτο λοιπὸν ἀξιολογώτατα ἐκλελεγμένον τὸ μέρος ὅπως ἐγκαταστῇ τις ὑπὸ τοιοῦτους αἰώνους;

Ὁ συνειδὼν ἐμὲ μετὰ τοῦ Πέριβαλ δεσμῶς τῆς φιλίας ἀπέκτα νέαν ἰσχυρὴν ἐκ τῆς συγκινητικῆς ἀναλογίας, τῆς ἐπικρατούσης μετὰ ζῦ τῆς οἰκονομικῆς καταστάσεως ἐκατέρου ἡμῶν. Ἀμφότεροι εἶχουμεν ἀνάγκην χρημάτων. Εἶνε τοῦτο χρεῖα δεινῆ, ἀνάγκη παγκόσμιος, καὶ ἀμφίβαλλον ἂν ὑπάρχῃ εἰς τὸν κόσμον ἀνθρώπινον πλάσμα πεπολιτισμένον ἀρνούμενον νὰ ἐπιδαφιλεύσῃ ἡμῖν τὴν συμπάθειάν του διὰ τὴν τοιαύτην μας στέρησιν, ἐπειδὴ ὁ τοιοῦτος ἀνθρώπος θὰ ἦτο πολὺ ἀσπλαγχνος, ἴσως δὲ καὶ ἀφθόνως πεπροικισμένος διὰ τῶν ἀγαθῶν τῆς τύχης!

Δὲν θὰ κατέλθω εἰς μηδαμινὰς λεπτομερείας ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου, ἐπειδὴ τὰς ἀποστρέφεται πάσα διάνοια ἀνεπτυγμένη ὡς ἡ ἰδική μου. Μετ' αὐστηρότητος ὅλως Ῥωμαϊκῆς ἐκθέτω εἰς τὰ ὄμματα τοῦ ὑπὸ τῆς φρίκης ἐκπλήκτου δημοσίου τοῦ βαλάντιόν μου κενόν, ὡς ἐπίσης καὶ τὸ τοῦ σὶρ Πέριβαλ. Ἄρκει ὅτι ἐβεβαίωσα ἀπαξ τὴν θλιβερὰν ταύτην περίστασιν· νῦν ἂς ἐξακολουθήσωμεν τὸν δρόμον μας.

Ἀφικόμενοι εἰς τὴν ἑπαυλιν ἐγεγόμεθα δεκτοὶ ὑπὸ τῆς ἀξιαγάστου ἐκείνης γυναικός, ἧς ἡ εἰκὼν μένει ἐντετυπωμένη εἰς τὴν καρδίαν μου, ὑπὸ τὸ ὄνομα Μαριάννα, καὶ ἧτις εἰς τὰς ψυχρὰς τῆς κοινωνίας σχέσεις φέρει τὸ ὄνομα δεσποινίδος Χάλκομβ. Ὁ Θεὸς! μεθ' οἷας ἀκατανοήτου ταχύτητος ἤρχισα ν' ἀγαπῶ τὴν γυναῖκα ἐκείνην! Τὰ ἐξήκοντα τῆς ἡλικίας μου ἔτη δὲν με ἠμπόδισαν ποσῶς νὰ τὴν λατρεύσω μετὰ τῆς ἠφαιστειδῶδους ζέσεως τῆς νεαρῆς ἡλικίας. Ὅλον τὸ χρυσίον τῆς πλουσίας μου φύσεως ἐσάρη ἐπὶ ματαίῳ εἰς τοὺς πόδας τῆς, ἐνῷ ἡ σύζυγός μου, ἡ ἀγγελικὴ ἐκείνη ψυχὴ, ἥτις με ἀγαπᾷ μετ' εἰδωλολατρείας ἔσχε μόνον παρ' ἐμοῦ ἔκποτε εὐτελῆ τινα κεράτνια! Τοιοῦτος εἶνε ὁ κόσμος, τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπος, τοιοῦτος ὁ ἔρωσ! Τί ἄλλο εἶμεθα, ἐρωτῶ, τί ἄλλο εἶμεθα εἰμὴ νευρόσπαστα ἐν ὑπαιθρῷ θεάτρῳ; Ὁ Εἰμαρμένη παντοδύναμη, εὐαρεστήθητι νὰ σύρῃς ἡρέμα τὸ νῆμα δι' οὗ εἶμεθα προσδεδεμένοι ἢ ἐπιεικῆς σου χεῖρ ἂς μᾶς κάμῃ ν' ἀπέλθωμεν εὐθύμως ἀναπηδῶντες ἀπὸ τῆς ἐλεεινῆς ταύτης σκηνῆς!

Αἱ ἀνωτέρω ὀλίγα γραμμαὶ καταλλήλως ἐρμηνευόμεναι ἐμπεριέχουσι πλήρες φιλοσοφικὸν σύστημα.

Τὸ σύστημα τοῦτο εἶνε τὸ ἐμόν.
Ἀλλ' ἂς ἀναλάβω νῦν τὸ νῆμα τῆς διηγήσεως.

Ἡ οἰκιακὴ μας κατὰστασις ἐν ἀρχῇ τῆς ἐν Μπλάκ-ούατερ-Πάρκ διαμονῆς μου περιεγραφή μετὰ θαυμαστῆς ἀκριβείας καὶ μετ' ἀπαρμιλλοῦ ἀντιλήψεως καὶ ὀξυδερκειᾶς παρ' αὐτῆς τῆς Μαριάννας.—Ἐπιτραπήτω μοι ἡ εὐφρόσυνος αὐτῆς οἰκειότητος

μεθ' ἧς ἀρέσκομαι ν' ἀποκλῶ τὸ ὑπέροχον ἐκεῖνο πλάσμα!—Ἡ ἀκριβὴς γνώσις ἦν ἔσχον τοῦ περιεχομένου τοῦ Ἡμερολογίου αὐτῆς—κατώρθωσα δὲ νὰ τὸ ἀναγνώσω διὰ μέσων κρυφίων, εἰς ὧν τὴν ἀνάμνησιν ἀποδίδω ἀνέκφραστον ἀξίαν—ἀποτροπέει τὴν ἀκατάσχετον γραφίδα μου ἀπὸ τοῦ θέματος ὑπερ' ἐκείνη πρῶτη φκαιοποιήθη καὶ ἐντελῶς ἐξήντηλσον.

Τὰ συμφέροντα—ἀπειρα καὶ ζωτικά συμφέροντα—ὑπερ' ὧν ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης μέχρι σήμερον παλαιῶ ἔχουσι τὴν ἀρχὴν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας ὑπ' ἧς δυστυχῶς κατελήφθη ἡ Μαριάννα.

Ἡ κατάστασις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτο σοβαρωτάτη. Ὁ Πέρισιβαλ εἶχεν ἀνάγκην σημαντικοῦ ποσοῦ ὅπως πληρώσῃ λήξαντα συναλλάγματα—δὲν ἀναφέρω δὲ καὶ μερικὰ ἄλλα ἀσήμαντα ποσὰ ὧν καὶ ἐγὼ εἶχον ἀνάγκην. Ἡ μόνη δὲ πηγὴ ἐξ ἧς ἠδύνατο ν' ἀρυσθῇ χρήματα ἦτο ἡ προῖξ τῆς συζύγου του, προῖξ ἐξ ἧς οὔτε ἐν σελλίνιον ἠδύνατο νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας τοῦ σίρ Πέρισιβαλ, ἐκτὸς ἐὰν ἐχίρειεν. Μέχρι τοῦδε, ὡς καθεὶς βλέπει, τὰ πράγματα ἔβαινον κακῶς· ἐκ τοῦ συνεγγυῶ ὅμως ἐξεταζόμενα ἐφαινότο βαίνοντα ἐτι χειρότερον. Ὁ ἀτυχὴς φίλος μου ἐτυραννεῖτο ὑπὸ τινων ἐνδομύχων ἀνησυχιῶν, ὧς ἡ λεπτότης τῆς ἐσπερημένης πάσης ἰδιοτελείας φιλίας μου μοὶ ἀπηγόρευεν ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐξετάσω. Τὸ μόνον ὅπερ ἐγίνωσκον ἦτο ὅτι γυνὴ τις, καλουμένη Ἄννα Κάδερικ, ἐκρύπτετο εἰς τὰ πέριξ, ὅτι εἶχε κρυφίως συνεντεύξεις μετὰ τῆς κυρίας Κλαῦδ καὶ ὅτι ἐκ τῶν συνεντεύξεων τούτων ἠδύνατο νὰ προκύψῃ εἰς φῶς μυστικόν τι, ἐξ οὗ ἀφεύκτως θὰ κατεστρέφετο ὁ σίρ Πέρισιβαλ. Αὐτὸς ὁ ἴδιος μοὶ εἶπεν ὅτι θεώρει ἐκυτὸν ἀπαλολότα ἐὰν δὲν ἀνευρίσκετό ἡ Ἄννα Κάδερικ καὶ ἂν δὲν ἐπεβάλλετο σιγὴ εἰς τὴν σύζυγόν του. Ἄν πράγματι ἤθελε καταστραφῇ, τί θ' ἀπειγίνοτο τὰ χρηματικά μας συμφέροντα; Μὲ ὄλην τὴν φυσικὴν μου γενναϊότητα, ἡ ἰδέα αὐτῇ μ' ἔκαμνε πράγματι νὰ τρέμω!

Πᾶσα ἡ ἰσχὺς τῆς διανοίας μου ἀφιερῶθη ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῆς Ἄννης Κάδερικ. Αἱ περὶ τῶν συμφερόντων μας ὑποθέσεις, ὅσον σοβαραὶ καὶ ἂν ἦσαν, ἠδύναντο ν' ἀναβληθῶσιν· ἀλλ' ἡ ἀνάγκη τῆς ἀνευρέσεως τῆς εἰρημένης γυναικὸς δὲν ἐπιδέχτο ἀναβολὴν. Δὲν τὴν ἐγνώριζον προσωπικῶς· μοὶ τὴν περιέγραψαν μόνον ὡς ὁμοιάζουσαν καταπλαστικῶς πρὸς τὴν κυρίαν Κλαῦδ. Ὅτε ἠδυνήθη ἐμπράκτως νὰ πεισθῶ περὶ τῆς παραδόξου ὁμοιότητος ταύτης—ἦτις κατ' ἀρχὰς ἀπλῶς καὶ μόνον μοὶ ἐχρησίμευεν ὡς ὁδηγία πρὸς ἀνεύρεσιν τῆς ἀναζητουμένης γυναικὸς—συνδουάζων ἐν τῷ νῷ τὸ περιστατικόν τοῦτο μετὰ τὸ ἕτερον ὅτι ἡ Ἄννα Κάδερικ εἶχε πρό τινας χρόνους δραπετεύσει ἐκ τοῦ φρενοκομείου, συνέλαβον κατὰ πρῶτον τὴν ἀληθῶς τεραστίαν ἰδέαν, ἦτις κατόπιν μετ' ὠδήγησεν εἰς τόσον ἐπιτυχῆς τέρμα. Ἡ ἰδέα αὕτη συνίστατο εἰς τὴν πλήρη καὶ ἀμοιβαίαν μεταμόρφωσιν τῶν δύο ὁμοιάζοντων ἀτόμων. Ἡ κυρία Κλαῦδ

καὶ ἡ Ἄννα Κάδερικ ἔπρεπε ν' ἀνταλλάξωσιν ἀμοιβαίως ὄνομα, κατοικίαν καὶ τύχην, ἡ δὲ τῆς αὐτῆς ἀλλαγῆ ὡς θαυμαστὴν συνέπειαν θὰ εἶχε τὴν ἀπόκτησιν τριακοντακισχιλίων λιρῶν στεργιλίων καὶ τὴν διὰ πάντος ἐξασφάλισιν τοῦ μυστικοῦ τοῦ σίρ Πέρισιβαλ.

Ἡ ἐμφυτος ὀξυδέρκειά μου—ἦτις σπανίως μετ' ἀπατᾶ—μ' ἔκαμνε νὰ προῖδω, ἀφου ἐξήτασα καὶ ἐμελέτησα καλῶς πάσας τὰς περιστάσεις, ὅτι ἡ ἄορατος Ἄννα Κάδερικ ἔμελλε νὰ ἐπιστρέψῃ θάπτον ἢ βράδιον εἰς τὴν ἀποθάβραν τοῦ Μπλακ-ουάτερ. Αὐτόθι λοιπὸν ἐνήδρευσα, ἀφου προηγουμένως εἰδοποίησα τὴν κυρίαν Μίτσελσον, τὴν ἐπιστάτριαν ὅτι ἐν ἀνάγκῃ θὰ με ἀνεύρισκον ἐν ἡσυχίᾳ μελετώντα εἰς τὸ ἔρημον ἐκεῖνο μέρος. Ἐχω ὡς κανόνα, νὰ μὴ φέρωμαι ἐπὶ ματαίῃ μυστηριωδῶς καὶ νὰ μὴ ἐξεγείρω ὑπονοίας μὴ χρησιμοποίων τὴν εὐκαιρίαν, ἢν εὐχαρίστως ἐπιδεικνύω ὁσάκις αὐτὴ δὲν μοὶ εἶνε ἐπιβλαβής. Ἡ κυρία Μίτσελσον οὐδέποτε ἔπαυσε νὰ ἔχῃ πίστιν εἰς ἐμὲ. Ἡ πράγματι ἀξιόλογος αὐτῆ γυνή, χήρα διαμαρτυρουμένη τινὸς ἱερέως, κατεῖχετο ὑπὸ ἐκτάκτου θρησκευτικοῦ αἰσθήματος καὶ εὐσεβείας. Συγκεκριμένως ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἀπλοικότητος τῆς προσβύτιδος ταύτης, ἦνοιξα τὰς εὐρυχώρους ἀποθήκας δι' ὧν μ' ἐπροίκισεν ἡ φύσις καὶ ἀπεροόρησα ὀλόκληρον τὴν ἐνοχλητικὴν ἐκείνην περίσσειαν.

Ἐπαρκῶς ἀντεμεψίθην διὰ τὴν παρὰ τὴν λίμνην ἐπαγρύπνησίν μου, ὅτε εἶδον ἐμφανίζομένην οὐχὶ τὴν Ἄνναν Κάδερικ, ἀλλὰ τὴν κυρίαν τὴν περιποιουμένην αὐτήν. Καὶ αὕτη ἐπίσης ἦτο εἰς ὑπερβολὴν ἄκακος, ὡς δ' ἔπραξα καὶ διὰ τὴν ἄλλην, τὴν ἀπῆλλαξα τοῦ περιπτῷ βάρους διὰ τῆς ἀποροφῆσεως. Ἀφῖνω εἰς αὐτὴν τὴν μέριμναν νὰ διηγηθῇ—ἐὰν δὲν ἔπραξε τοῦτο ἀκόμω μέχρι τοῦδε—ὑπὸ ποίας περιστάσεως μετ' παρουσίας εἰς τὴν ἀγαπητὴν προσπατευσμένην τῆς, ἧς μετὰ στοργῆς ὄλω· μητρικῆς ἐπεμελεῖτο. Ἡ Ἄννα Κάδερικ ἐκοιμᾶτο ὅτε τὴν εἶδον διὰ πρῶτην φοράν. Ἡλεκτρίσθη ἐν τῷ ἄκῃ ἰδὼν τὴν ὑπάρχουσαν μεταξὺ τῆς ἀτυχοῦς ἐκείνης καὶ τῆς κυρίας Κλαῦδ ὁμοιότητος. Ἐπὶ τῇ θέᾳ τῆς μορφῆς τῆς κοιμωμένης, τὰ καθέκαστα τοῦ μεγαλεπήθολου σχεδίου, ὅπερ μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης μόνον ἐν τῷ συνόλῳ εἶχε παρουσιασθῆ εἰς τὴν φαντασίαν μου, ἐπῆλθον εἰς τὸν νοῦν μου ἐν ὄλῃ τῇ ἐξόχῃ αὐτῶν ἀλληλουχίᾳ. Ταυτοχρόνως δὲ ἡ καρδία μου, εὐχερῶς ὡς πάντοτε ὑφισταμένη τὰς εὐαισθήτους συγκινήσεις, ἔλυπηθη τὸ ἀτυχῆς πάσχον πλάσμα. Προσεπάθησα ἀμέσως νὰ παρᾶσχω αὐτῷ μικράν τινα ἀνακούφισιν. Ἐν ἄλλοις λόγοις ἐφρόντισα νὰ χρηρηγήσω εἰς τὴν Ἄνναν Κάδερικ τὸ κατάλληλον διεγερτικὸν ὅπως καταστήσω αὐτὴν ἱκανὴν νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ εἰς Λονδίνον ταξείδιον.

Εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο ἀφικνούμενος, ἐπάναγκες κρῖνω νὰ διατυπώσω ἀπαραίτητον διαμαρτυρίαν πρὸς ἐπανόρθωσιν ἐπικρατούσης δυστυχῶς πλάνης τινός.

Κατέτριψα τὰ ὄραιότερα τῆς ζωῆς μου ἔτη, ἀσχολούμενος μετὰ ζέσεως εἰς τὴν σπουδὴν τῆς ἱατρικῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς χημείας. Ἡ χημεία ἰδίως ἔσχε δι' ἐμὲ πάντοτε γόητρον ἀκατανίκητον, ἕνεκα τῆς μεγάλης καὶ σχεδὸν ἀπεριορίστου ἐξουσίας καὶ ἰσχύος ἢν χορηγεῖ εἰς τοὺς ὁπαδοὺς αὐτῆς. Οἱ χημικοὶ—λέγω τοῦτο ἀδιστακτως—δύναται, ἂν θέλωσι, νὰ διευθύνωσι τὴν τύχην τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Πρὶν προχωρήσω, ἐπιτραπήτω μοι νὰ ἐξηγηθῶ κάλλιων.

Λέγουσιν ὅτι τὸ πνεῦμα διοικεῖ τὸν κόσμον. Ἄλλ' ἀφ' ἐτέρου τίς διοικεῖ τὸ πνεῦμα; Τὸ σῶμα, ἀναμφιβολῶς. Ἀλλὰ τὸ σῶμα—καὶ παρακαλῶ τὸν ἀναγινώσκοντα νὰ παρακολουθήσῃ καλῶς τὴν σειρὰν τοῦ συλλογισμοῦ—διατελεῖ ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν τῆς ὑπερτάτης ἰσχύος τοῦ χημικοῦ. Δότε τὴν χημείαν εἰς ἐμὲ τὸν κόμητα Φόσκον, καὶ ἐγὼ καθ' ἦν στιγμὴν ὁ Σαιξπηρὸς μελετᾷ τὸν Ἀλέτορ, ἐνῶ παρασκευάζεται νὰ δώσῃ ὑπόστασιν εἰς τὸ ἔξοχον ἐκεῖνο δημιούργημα τῆς διανοίας του, καθιστῶ τὴν διάνοιάν του ὑποχείριον εἰς τὸ σῶμα, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε νὰ παραγάγῃ αὐτὴ ἀλανθάστως τὸ οἰκτρότερον τερατοῦργημα ἐξ ὅσων ποτὲ ἐκλήιδωσαν τὸν ἄγρατον χάρτην. Ἀναστήσατε τὸν ἐνδοξον Νεύτωνα καὶ παραδοτέ μοι αὐτὸν ὑπὸ τοὺς αὐτοὺς ὄρους· σὰς ἐγγυώμαί ὅτι ὅταν θὰ ἰδῇ πίπτου τὸ διάσημον μῆλον, θὰ τὸ φάγῃ ἀντὶ ν' ἀνακαλύψῃ ἐξ αὐτοῦ τὸν νόμον τῆς βαρύτητος. Τὸ γεῦμα τοῦ Νέτωνος, πρὶν ἀκόμω τὸ χωνεύσῃ, θὰ καταστήσῃ αὐτὸν τὸν ἄγαθώτατον καὶ ἐπιεικέστατον τῶν θνητῶν· πῶμα δὲ τι χορηγούμενον τὴν πρῶτην εἰς τὸν Ἀλέξανδρον, θὰ ἔκαμνε αὐτὸν μετὰ μεσημβρίαν νὰ στρέψῃ τὰ νῶτα ἐπαισχύντως, εὐθύς ὡς ἤθελεν ἰδεῖ τὸν ἐχθρόν. Ἐπὶ τῷ ἱερῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μου διαβεβαιῶ καὶ θεωρῶ ὡς εὐτύχημα διὰ τὴν κοινωνίαν, ὅτι οἱ νεώτεροι χημικοὶ, ἕνεκα ἀκατανόητου συμπτώσεως, εἶνε οἱ ἀβλαβέστατοι τῶν ἀνθρώπων. Ἐν συνόλῳ θεωρούμενοι εἶνε ἀγαθοὶ εὖ-γενεαίρκα, ἀρκοῦμενοι εἰς τὸ μέτρον ἐξοδημα τοῦ ἐργαστηρίου των. Τὸ δὲ ἐλεκτώτερον αὐτῶν μέρος ἀποτελεῖται ἐκ φιλοσόφων, οἵτινες καταλαμβάνονται ὑπὸ θαυμασμοῦ πρὸς ἐκυτοὺς ἐπὶ τῷ ἦχῳ τῆς ἰδίας των φωνῆς, ὅταν διδάσκωσιν ἀπὸ τῆς ἑδρᾶς· ἐκ φαντασιοκόπων, οἵτινες καταναλίσκουσι τὴν ζωὴν των ἀγωνιζόμενοι κατὰ πραγμάτων χημικῶν καὶ ἀδυνάτων καὶ ἐκ μεμισθωμένων ἀγυρτῶν, ὧν ἡ φιλοδοξία μετὰ κόπου ἀνυψοῦται μέχρι τῆς ἀκμῆς τῶν τύλων, οὗς προσπαθοῦσι νὰ θεραπεύσωσιν. Οὕτως ἀφίνουσι νὰ ἐσφύγῃ τῶν χειρῶν των ἡ κοινωνία· οὕτως ἡ παντοδυναμία τῆς χημείας ἐξυπηρετεῖ μόνον τὰς μάλλον ἐπιπολαίους καὶ ἀσημάντους ἀνάγκας.

Πρὸς τί δὲ ἡ πομπώδης μου αὕτη ῥητορική, ἡ καταπληκτικὴ αὕτη εὐγλωττία; Διότι παρέστησαν τὴν διαγωγὴν μου ὑπὸ ψευδῆ φάσιν, διότι ἐπλανήθησαν ὡς

πρὸς τὰ αἴτια τὰ παρακινήσαντά με νὰ ἐνεργήσω Ἴσχυρίσθησαν ὅτι ἐχρησιμοποίησα κατὰ τῆς Ἄννης Κἀδερικ τὰς εὐρείας χημικὰς μου γνώσεις καὶ ὅτι, ἂν ἤθελον δυνῆθῃ, θὰ ἐχρησιμοποιοῦν αὐτὰς καὶ κατ' αὐτῆς τῆς ἐξόχου Μαριάννας. Ἀμφότεροι εἶνε μουσαράϊ κατηγοραὶ! συμφῆρον εἶχον μέγα ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν — ὡς περαιτέρω θὰ καταδειχθῇ — ἵνα ἡ Ἄννη Κἀδερικ ζήσῃ. Ἄνησυχον δὲ τὰ μέγιστα περὶ τὴν ἐξέυρεσιν τῶν καταλλήλων μέσων δι' ὧν ἠδύνατο ἡ Μαριάννα νὰ λυτρωθῇ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἡλιθίου ἐκείνου, τοῦ φέροντος πτυχίον ἱατροῦ, ὅστις τὴν ἑθεράπευε καὶ ὅστις ἤκουσεν ἐγχείρον- μένας κατὰ πάντα τὰς συμβουλὰς μου παρὰ τοῦ προσκληθέντος ἐκ Λονδίνου ἐπιστήμονος. Εἰς δύο μόνως περιστάσεις — καὶ τότε χωρὶς πρόθεσιν βλάβης κατὰ τοῦ ὑπὸ τὴν θεραπείαν μου διατελοῦντος ἀτόμου — προσέτρεξα εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς χημείας. Τὴν πρώτην φοράν, ὅτε ἀφῶ παρεκολούθησα τὴν Μαριάνναν εἰς τὸ ξενοδογεῖν τοῦ Μπλάκ - οὐάτερ — θυμάζων ὄπισθεν τοῦ ἀποκρύπτουτός με φορητοῦ ἀμαξίου τὰ θέλητρα τοῦ ζωηροῦ τῆς βυδίσματος — κατέφυγον εἰς τὴν μεσολάβησιν τῆς ἀξιολατρεΐτου συζύγου μου ὅπως ἀντιγράψω τὴν πρώτην καὶ ὑπεξαίρετώ τὴν δευτέραν τῶν ἐπιστολῶν ἃς ἡ προσφιλεστάτη μου ἐχθρὰ εἶχεν ἐμπιστευθῆ εἰς τὴν ἀποβλήθεϊσαν ὑπηρετίαν. Τὰς εἰρημένας ἐπιστολάς, ἐπειδὴ ἐφυλάσσοντο ἐντὸς τοῦ στηθοδέσμου τῆς νεάνιδος, ἡ κυρία Φόσκου δὲν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ καὶ ν' ἀναγνώσῃ ἐκτελοῦσα τὴν ἀνατεθεϊσαν αὐτῇ ἐντολήν, εἰμὴ τῇ συνδρομῇ τῆς ἐπιστήμης, συνδρομὴν ἣν ἐγὼ τῇ παρέσχον καὶ ἧτις συνίστατο εἰς ἡμίσειαν περιόπου οὐγγίαν ὕδρου περιουμένου ἐντὸς φιαλιδίου. Τὴν δευτέραν δὲ φοράν καθ' ἣν ἐδέησε νὰ φέρω εἰς ἐνέργειαν τὰ αὐτὰ ἐπιστημονικὰ μέσα — καὶ περὶ τῆς περιστάσεως ταύτης θὰ λαλήσω προσεχωῶς — ἦτο ὅτε ἡ κυρία Κλάυδ ἀφίκετο εἰς Λονδίον. Εἰς καμμίαν ἄλλην περίστασιν δὲν ἀνέτρεξα εἰς τὴν συνδρομὴν τῆς ἐπιστήμης. Ἡ ἔμφυτος ἱκανότης ἦν κέρημαι ὅπως ἀγωνίζωμαι ἄνευ τινὸς ξένης συνδρομῆς εἰς πάσας τὰς κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦτον κρίσιμους περιστάσεις, οὐδέποτε μὲ ἀπληρήθη, ἀλλ' εὐρέθη αἰείποτε ἀνταξία ἐμοῦ εἰς πᾶσαν ὅσον δῆποτε σχολίαν ὑπόθεσιν. Ἀξιώ ἐπιμῶνας ν' ἀναγνωρισθῇ ἡ ἱκανότης αὕτη, ἧτις πανταχοῦ εὐρίσκει τὸν τρόπον νὰ φανῇ χρήσιμος. Δικκιῶ καὶ ἀνυψῶ τὸν ἐκυτόν μου ὡς ἀνθρωπον πρὸς βλάβην τοῦ χημικοῦ.

Ἄς σεβασθῇ ἕκαστος τὴν γενναίαν ταύτην περὶ τὴν γενναϊόφρονος ἀγανακτικότητάς μου. Μὲ ἀνεκούφισεν αὕτη οὐκ ὀλίγον καὶ νῦν ἃς ἐξακολουθήσωμεν προχωροῦντες κατ' εὐθείαν πρὸς τὸ τέρμα.

Ἄφω ὑπηγόρευσα εἰς τὴν κυρίαν Κλέμεντ — ἡ Κλέμεντ, δὲν ἐνθυμούμαι καλῶς — ὅτι τὸ καλλίτερον μέσον ὅπως ἐμποδίσῃ τὴν Ἄνναν νὰ πέσῃ εἰς τὴν ἐξουίαν τοῦ σὶρ Πέρισβαλ ἦτο νὰ παρακινήσῃ αὐτὴν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Λονδίον ἀφῶ

εἶδα ὅτι ἐγένετο προθύμως δεκτὴ ἡ πρότασις μου, ἀφῶ ὠρίσθη ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἔμελλον νὰ παρευρεθῶ εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, ὅπου ἔμελλον νὰ εὐρεθῶσι καὶ αἱ ταξειδιώτιδες διὰ νὰ τὰς ἴδω ἀναχωρούσας, ἡμῖν ἐλεύθερος νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν ἔπαυλιν ὅπως ἀσχοληθῶ περὶ τινὰς δυσκολίας ἃς ἔπρεπε νὰ κτανικῶσω.

Ἦρχισα κατὰ πρόωτον χρησιμοποιοῦν τὴν ὑψίστην ἀρροσώσιν τῆς συζύγου μου. Εἶχα συμφωνήσει μετὰ τῆς κυρίας Κλέμεντ ὅτι πρὸς τὸ συμφῆρον τῆς Ἄννης ἦτο ἐπάναγκες νὰ γράψῃ πρὸς τὴν κυρίαν Κλάυδ γνωστοποιούσα τὴν ἐν Λονδίῳ δι- εϋθυνσίν τῆς. Ἀλλὰ καὶ ἡ ποικύτη πρόνοια δὲν ἦτο ἐπαρκῆς. Ἦτο ἐνδεχόμενον, ἐμοῦ ἀπόντος, νὰ κλονίσῃ τὴν ἀπλοικὴν ἐμπιστοσύνην τῆς κυρίας Κλέμεντ, ἧτις ἦτο πιθανόν καὶ νὰ μὴ γράψῃ. Πρὸς τίναν ἡδυνάμην ν' ἀναθέσω τὴν φροντίδα ὅπως συνταξιδεύσῃ μετ' αὐτῆς ἐντὸς τῆς ἰδίας ἀμαξοστοιχίας καὶ τὴν παρεκολουθήσῃ κρυφίως μέχρι τῆς κατοικίας τῆς; Αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν ἀπέτεινα πρὸς ἑαυτόν, τὸ δὲ συζυγικὸν μου ὀρμέφυτον ἀπῆντησεν ἀμέσως πάσῃ δυνάμει: «Εἰς τὴν κυρίαν Φόσκου!»

[Ἐπεισὶ συνέχεια]

Π ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

[Ἦρα προηρούμενον φύλλον]

Ὁ κ. Μονσоров ἐνόησε τὴν ἀνησυχίαν τοῦ πρίγκηπος καὶ καθυσύχασεν αὐτὸν διὰ μετὰ τῆς ἀποκατάστασις καὶ σηματοποιεῖ βλέμματός.

— Λοιπόν, ἀφῶ εὐπατρίδης τις μεριμνήσῃ περὶ ὅσων ὀφείλει πρὸς τὸν Θεόν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ δ' Ἀνζιου, ταπεινῶν ἀκουσίως τὴν φωνὴν, μεριμνᾷ τότε...

— Διάβολο! περὶ τοῦ βασιλέως του, εἶπε καθ' ἑαυτόν ὁ Σχικῶ, τὸ ἡξυροῦμεν.

— Περὶ τῆς χώρας, εἶπεν ὁ δούξ, καὶ ἐρωτᾷ ἐὰν ἡ χώρα ἀπολαύει πάσης τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐδαιμονίας, τῆς ὁποίας εἶναι ἀξία, διότι πᾶς καλὸς εὐπατρίδης στηρίζει τὰ πλεονεκτήματά του πρῶτον μὲν ἐπὶ τοῦ Θεοῦ καὶ εἶτα ἐπὶ τῆς χώρας, τῆς ὁποίας εἶναι τέκνον.

Ἡ συνέλευσις θορυβωδῶς ἐπεδοκίμασεν.

— Αἰ καλά! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἀλλ' ὁ βασιλεὺς; δὲν γίνεται λόγος περὶ τοῦ δυστυχικοῦ αὐτοῦ μονάρχου;

— Ἐρωτῶ ἑμαυτόν, λοιπόν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ, τοῦ ὁποίου τὰ πράχοντα μῆλα τῶν παρεῶν ἐξωγοῦντο ὑπὸ πυρετώδους ἐρυθρήματος, ἐρωτῶ ἐὰν ἡ χώρα μου ἀπολαύῃ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς εὐδαιμονίας, τῆς ὁποίας εἶναι ἀξία ἡ ὠραία πατρίς, ἣν καλοῦσι Γαλλίαν, εὐρίσκα δ' ὅτι δὲν ἔχει οὕτω τὸ πρᾶγμα.

Τῶ ὄντι, ἀδελφοί μου, τὸ Κράτος σπαράσσεται ὑπὸ διαφόρων ἀντιθέτων πρὸς ἀλλήλας καὶ ἐξ ἰσοῦ ἰσχυρῶν θελήσεων καὶ διαθέσεων, χάρις εἰς τὴν ἀσθένειαν ἀνωτάτης βουλήσεως, ἧτις, ἐπιλανθανομένη, ὅτι ὀφείλει νὰ δεσπόζῃ πάντων ἐπ' ἀγαθῶ τῶν ὑπηκόων, δὲν ἀναμνησκαται

τῆς βασιλικῆς ταύτης ἀρχῆς εἰμὴ κατ' ἰδιότροπα δικλείμματα, πάντοτε δὲ τὸσον παρακαίως, ὥστε αἱ δραστήριοι πράξεις αὐτῆς μόνον κακὸν προξενοῦσιν ἀναμφιβόλως, δέον ν' ἀποδιδῶμεν τὸ δυστύχημα τοῦτο εἰς τὴν ἀπαισίαν εἰμαρμένην τῆς Γαλλίας ἢ εἰς τὴν τύφλωσιν τοῦ ἀρχηγοῦ αὐτῆς. Μολονότι ὅμως ἀγνοοῦμεν τὴν πραγματικὴν πηγὴν ἢ μόνον ὑποπτευόμεν αὐτὴν, τὸ δυστύχημα δὲν εἶναι ἤττον πραγματικόν, ὡς αἰτίαν δὲ τούτου ἐγὼ καταγγέλλω τὰ κατὰ τῆς θρησκείας ἀδικήματα τῆς Γαλλίας ἢ τὰς ὑπὸ τινων ψευδῶν φίλων τοῦ βασιλέως διαπραττομένας ἀμαρτίας μᾶλλον ἢ τὸν βασιλέα αὐτόν. Ἐνεκα τούτου, κύριοι, ἐν ἐκάτερῃ τούτων τῶν περιπτώσεων, ὦφείλον, ὡς ὑπηρετῆς τοῦ βωμοῦ καὶ τοῦ θρόνου, νὰ ταχθῶ μετὰ ἐκείνων, οἵτινες, δι' ὄλων τῶν μέσων, προσπαθοῦσι νὰ ἐπιτύχωσι τὴν ἐκρίζωσιν τῆς ἀίρεσεως καὶ τὴν καταστροφὴν τῶν ἀπίστων συμβούλων.

Ἴδρύ, κύριοι, τί θέλω νὰ πράξω ὑπὲρ τοῦ Δεσμοῦ, συναταιριζόμενος μετ' ὑμῶν.

— ὦ! ὦ! ἐψίθυρεν ὁ Σχικῶ ἐκπληκτικός, ὅριστε ὅπου φάνεται μιὰ ἀκρα τοῦ αὐτοῦ, αὐτοῦ ἀλώπεκος καὶ ὄχι ὄνου.

Ἡ ὁμιλία αὕτη τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιου, ἧτις εἰς τοὺς ἀναγνώστὰς ἡμῶν, χωρίζομένους διὰ χρονικοῦ δικστήματος τριῶν ἑκατονταετηρίδων τῆς πολιτικῆς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, θέλει ἴσως φανῆ πολὺ σχολιοτονετῆς, εἶχε διεγείρει τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παρισταμένων εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἡ πλειονότης αὐτῶν εἶχον πλησίον τὸν πρίγκηπα, ἵνα οὐδὲ συλλαβὴ ἀπολέσῃ διὰ φωνῆς τόσῳ μᾶλλον ἄσθενοῦς ὡς ἡ ἐννοια αὐτοῦ καθίστατο σαφεστέρα.

Τὸ θέαμα ἦτο περιέργον. Οἱ παριστάμενοι, εἴκοσι πέντε ἢ τριάκοντα τὴν ἀριθμόν, ἔχοντες ἀποκεκαλυμμένα τὰ εὐγενη, εὐφυῆ καὶ ἀπαστραπτόντα ἐκ περιεργίας πρόσωπά των, ἐσηματίζον ὅμιλον ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ μόνου φωτίζοντος ἐκείνην τὴν σκηνὴν λαμπτήρος.

Πυπνὴ σκιά ἐκάλυπτε πάντα τὰ λοιπὰ μέρη τοῦ κτιρίου, ἀτινα ἐφαίνοντο, οὕτως εἰπεῖν, ζένα τοῦ δράματος.

Ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὀμίλου, διεκρίνετο τὸ ὄχρον πρόσωπον τοῦ δουκὸς δ' Ἀνζιου, τοῦ ὁποίου τὰ μετωπικὰ ὅστα ἐκάλυπτον τοὺς κοίλους ὀφθαλμούς, καὶ τὸ στόμα, ἀνοιγόμενον, ἐφαίνετο ὡς ἡ ἀπαισία κοιλοῦ κερφαλῆς νεκροῦ.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ δούξ Γκίζης, εὐχαριστῶν τὴν ὑμετέραν ὑψηλότητα διὰ τοὺς ὁποίους εἶπε λόγους, νομίζω, ὅτι ὀφείλω νὰ εἰδοποιήσω αὐτήν, ὅτι περὶ τοῦ ἀνδρῶν ἀφωσιωμένων ὄχι μόνον πρὸς τὰς ἐπαγγελθείσας ἀρχάς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πρόσωπον τῆς αὐτοῦ Βασιλικῆς ὑψηλότητος, περὶ δὲ τούτου, ἐν ἀμφιβόλῃ, θέλει βεβαιωθῆ, πλείοντερον ἢ ὅσον προσδοκᾷ, ἐντὸς τῆς συνεδρίας ταύτης.

Ὁ δούξ δ' Ἀνζιου προσέκλινεν, ἐνῶ δ' ἠγείρετο, ἐροῖσε βλέμμα ἀνήσυχον ἐπὶ τῆς συνέλευσεως.

— "Ω! ω! ἐπιθύρισε ὁ Σχικώ, νομίζω, ἐὰν δὲν πλανῶμαι, ὅτι ὅσα εἶδον μέχρι τοῦδε ἦσαν ἀπλῶς προϊμίον, διότι πρόκειται νὰ συμβῶσιν ἐνταῦθα σπουδαιότερα πράγματα τῶν λεχθειῶν καὶ γενομένων ἀνοησιῶν.

— Ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ καρδινάλιος, τὸν ὁποῖον δὲν διέφυγε τὸ βλέμμα τοῦ πρίγκηπος, ἐὰν ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἠσθάνετο, κατὰ τύχην, φόβον τινά, μόνον τὰ ὀνόματα τῶν περιστοιχούτων αὐτὴν πρόσώπων ἤθελον καθυπαχάσει αὐτήν, ἐλπίζω. Ἰδοὺ ὁ κύριος διοικητὴς δ' Αὐνής, ὁ κ. δ' Αντράγκ ὁ νεώτερος, ὁ κ. δὲ Ριβεϊράκ καὶ ὁ κ. Λιβαρότος, εὐπατρίδαι, τοὺς ὁποίους ἡ Ὑμετέρα Ὑψηλότης ἴσως γνωρίζει καὶ οἷτινες εἶναι ἀνδρεῖοι ὅσον καὶ τίμιοι. Ἰδοὺ ἐπίσης ὁ κ. δὲ Καστιλιγιῶν, ὁ κ. βαρόνος δὲ Λουσιγιάν, οἱ κ. κ. Κρύς καὶ Λεκρέο, πάντες πεπεισμένοι περὶ τῆς φρονήσεως τῆς Ὑμετέρας Ὑψηλότητος καὶ εὐτυχεῖς λογιζόμενοι νὰ βαδίσωσι ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν Αὐτῆς, πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς ἀγίας θρησκείας καὶ τοῦ θρόνου. Θέλωμεν, λοιπόν, δεχθῆ μετ' εὐγνωμοσύνης τὰς διαταγὰς, τὰς ὁποίας θέλει εὐαρεστηθῆ νὰ δώσῃ ἡμεῖν.

Ὁ δούξ δ' Ανζιοῦ δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ κίνημα ὑπερφηανείας. Οἱ Γκίζαι, τοὺς ὁποίους οὐδεὶς εἶχε δυνηθῆ ἕως τότε νὰ κάμψῃ, ἐλάλουν περὶ ὑποταγῆς.

Ὁ δούξ δὲ Μεγιέν ἐπανελάθει :
— Εἴσθε, ἐνεκὰ τε τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς συνέσεως Ὑμῶν, Ἐξοχώτατε, ὁ φυσικὸς ἀρχηγὸς τοῦ ἀγίου Δεσμοῦ, ὀφείλομεν δὲ παρ' ἡμῶν νὰ μάθωμεν τίνα διαγωγὴν δεόν νὰ τηρῶμεν πρὸς τοὺς ψευδεῖς τοῦ βασιλέως φίλους, περὶ ὧν πρό μικροῦ ἐποιοῦμεθα λόγον.

— Οὐδὲν τούτου ἀπλούστερον, ἀπεκρίθη ὁ πρίγκηψ μετὰ τοῦ εἶδους ἐκείνου τῆς πυρετώδους ἐξάψεως, ἤτις, παρὰ τοῖς ἀσθενέσι τῶν ἀνθρώπων, ἐπέχει θέσιν θάρρους ὁσάκις φυτὰ παράσιτα καὶ δηλητηριώδη ἀνευ τῶν ὁποίων ὁ θερισμὸς ἤθελεν εἶναι ἀφθονος, φύωνται ἐντὸς ἀγροῦ, δεόν νὰ ἐκριζῶνται. Ὁ βασιλεὺς περιστοιχίζεται οὐχὶ ὑπὸ φίλων, ἀλλ' ὑπὸ αὐλικῶν, οἷτινες προξενοῦσι τὴν ἀπώλειαν αὐτοῦ καὶ εἶναι διαρκῆς σκάνδαλον ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ ἀπάσῃ τῇ χριστιανικῇ κοινωσίᾳ.

— Εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ δούξ αὐστηρῶς.

— Ἄλλως δ' ἐκεῖνοι οἱ αὐλικοί, ἐπανελάθει ὁ καρδινάλιος, ἐμποδίζουσιν ἡμᾶς, τοὺς ἀληθεῖς φίλους τοῦ βασιλέως, νὰ φθάσωμεν μέχρις αὐτοῦ, ὡς δικαιοῦμεθα, λόγω τῶν ἀξιωματίων καὶ τῆς καταγωγῆς ἡμῶν.

— Ἄς ἀφήσωμεν, λοιπόν, εἶπεν ἀποτόμως ὁ δούξ δὲ Μεγιέν, εἰς τὰ κοινὰ μέλη τοῦ Δεσμοῦ, εἰς τὰ τῆς πρώτης συνεδρίας, τὴν μέριμναν νὰ ὑπηρετήσῃ τὸν Θεόν. Ὑπηρετοῦντες τὸν Θεόν, θέλουσιν ὑπηρετῆσαι τοὺς περὶ Θεοῦ λαλοῦντας αὐτοῖς. Ἡμεῖς θὰ ἐπιτύχωμεν τὰς ὑποθέσεις ἡμῶν. Ἀνθρώποι στενοχωροῦσιν, ἀψηφοῦσι, προσβάλλουσιν ἡμᾶς, καὶ ἀσε-

βοῦσι διαρκῶς κατὰ τοῦ πρίγκηπος, τὸν ὁποῖον τιμῶμεν καὶ ὅστις εἶναι ὁ ἀρχηγὸς ἡμῶν.

Τὸ μέτωπον τοῦ δουκὸς δ' Ανζιοῦ ἐκαλύφθη ὑπὸ ἐρυθθήματος.

— Ἄς καταστρέψωμεν, ἐξηκολούθησεν ὁ δούξ δὲ Μεγιέν, ἅς καταστρέψωμεν μέχρις ἐνὸς τὴν ἐπικατάρτατον γενεάν, τὴν ὁποῖαν ὁ βασιλεὺς πλουτίζει διὰ τῆς διαοραγῆς τῶν περιουσιῶν μας, ἕκαστος δ' ἡμῶν ἅς ἀναλάβῃ νὰ ἐξαλείψῃ ἀνὰ ἓνα ἐκ τῆς ζωῆς. Εἴμεθα παρόντες τριάκοντα ἅς ἀριθμῆσωμεν αὐτούς.

— Σκέπτεσθε φρονίμως, εἶπεν ὁ δούξ δ' Ανζιοῦ, ὑμεῖς δ' ἐξετελέσατε ἤδη τὸ ἔργον ὑμῶν, κύριε δὲ Μεγιέν.

— Ὅ,τι ἐγένετο δὲν ὑπολογίζεται, ἀπῆντησεν ὁ κ. δὲ Μεγιέν.

— Πρέπει ὅμως, ἐξοχώτατε, ν' ἀφήσητε καὶ δι' ἡμᾶς, εἶπεν ὁ δ' Αντράγκ ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὸν Κουέλον.

— Ἐγὼ τὸν Μωζιρόν, εἶπεν ὁ Λιβαρότος.

— Καὶ ἐγὼ τὸν Σχομβέργ, εἶπεν ὁ Ριβεϊράκ

— Καλῶς! καλῶς! ἐπανελάθει ὁ δούξ, ἔχομεν δὲ προσέτι τὸν Βουσύ, τὸν γενναῖόν μου Βουσύ, ὅστις βεβαίως θ' ἀναλάβῃ τινά.

— Καὶ ἡμεῖς, καὶ ἡμεῖς! ἐκραύγασαν πάντες οἱ παρόντες.

Ὁ κ. δὲ Μονσορώ προὐχώρησεν.

— Ἄ! ἄ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικώ, ὅστις, βλέπων τὴν νεὰν τροπὴν τῶν πραγμάτων, δὲν ἐγέλα πλέον ἰδοὺ ὁ μέγας κυνηγός, ὅστις ἔρχεται νὰ αἰτήσῃ τὸ μέρος του ἐκ τῆς ἀγγαρείας.

Ὁ Σχικώ ἐπλανᾶτο.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ κ. δὲ Μονσορώ, προτείνω τὴν χεῖρα, αἰτῶ βραχεῖαν σιωπὴν. Εἴμεθα ἄνδρες ἀποφασιστικοὶ καὶ ὅμως φοβούμεθα νὰ λαλήσωμεν ἐλευθέρως πρὸς ἀλλήλους. Εἴμεθα ἄνδρες πνευματώδεις καὶ ὅμως περιστρεφόμεθα περὶ μωρὰς τύψεις συνειδότος. Ἐμπρός, κύριοι, ὀλίγον θάρρος, ὀλίγην τόλμην, ὀλίγην ἐλικρίνειαν. Δὲν πρόκειται περὶ τῶν εὐνοουμένων τοῦ βασιλέως, οὐδὲ περὶ τῆς δυσκολίας τοῦ νὰ πλησιάσωμεν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

— Ἐμπρός, λοιπόν! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Σχικώ, διανοίγων τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐν τῷ ἐξομολογητήριῳ του καὶ σχηματίζων διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς, ἀκουστικὸν χωνίον εἰς τὸ οὖς αὐτοῦ, ὅπως οὐδὲ λέξις διαφύγη τὴν ἀκοὴν του. Ἐμπρός! σπεῦσον, περιμένω.

— Ὅ,τι ἀπασχολεῖ πάντας ἡμᾶς, ἐξοχώτατοι, ἐπανελάθει ὁ κόμης, εἶναι τὸ ἀδύνατον, πρὸ τοῦ ὁποίου ὀπισθοδρομοῦμεν. Εἶναι ἡ βασιλεία ὁποῖα παρίσταται καὶ ἣτις δὲν εἶναι εὐπρόσδεκτος ὑπὸ τῆς γαλλικῆς εὐγενείας· λιτανεῖται, δεσποτισμὸς, ἀδυναμία καὶ ὄργια, σπατάλη δι' ἐορτάς, αἷτινες προκαλοῦσι τὸν οἶκτον τῆς Εὐρώπης, γλισχρότης πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ εἰς τὸν πόλεμον καὶ εἰς τὰς τέχνας. Ἡ τοιαύτη διαγωγὴ δὲν εἶναι ἀμάθεια ἢ ἀδυναμία, ἀλλὰ παραφροσύνη.

Πένθιμος σιγὴ ὑπεδέχθη τοὺς λόγους

τοῦ μεγάλου κυνηγοῦ. Ἡ ἐξ αὐτῶν ἐντύπωσις ἦτο τόσῳ μάλλον μείζων, ὅσῳ ἕκαστος τῶν παρόντων ἐφρόνει ὁμοίως, ὡστε ἕκαστος ἐφρικίασεν, ὡς ἐὰν ἡ φωνὴ τοῦ κ. δὲ Μονσορώ ἦτο ἡ ἰδία ἑαυτοῦ φωνή.

Ὁ κ. Μονσορώ, ὅστις ἐνόησεν, ὅτι ἐκείνη ἡ σιωπὴ ἐσήμαινε πλήρη ἐπιδοκιμασίαν, ἐξηκολούθησεν :

— Ὁφείλομεν νὰ ζήσωμεν ὑπὸ βασιλέα παράφρονα, ἀδρανῆ καὶ οὐτιδανόν, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ Ἰσπανία ἀνάπτει τὰς πυράς, ἡ Γερμανία ἀφυπνίζει τοὺς ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν Μονῶν ὑπνώττοντας αἰρεσιάρχας καὶ ἡ Ἀγγλία κόπτει τὰς ἰδέας μετὰ τῶν κεφαλῶν; Πάντα τὰ ἔθνη καταργάζονται τι ἐνδοξόν, ἡμεῖς δὲ κοιμώμεθα. Σύγγνωτέ μοι, κύριοι, νὰ τὸ εἶπω ἐνώπιον πρίγκηπος, ὅστις, ἐνεκεν οἰκογενειακῶν προλήψεων, θέλει μεμφοθῆ ἴσως τὴν ἐλευθεροστομίαν μου. Κύριοι, πρό τεσσάρων ἐτῶν, δὲν κυβερνώμεθα ὑπὸ βασιλέως, ἀλλ' ὑπὸ καλογήρου.

Εἰς τὸ ἀκουσμά τῶν λόγων τούτων, ἡ ἐπιδεξιὴς προπαρασκευασμένη καὶ ἐπιδειξιὴς ἐπίσης συγκρατουμένη πρό μίαις ὥρας ὑπὸ τῆς ἐπιφυλακτικότητος τῶν ἀρχηγῶν θύελλα ἐξερράγη μετὰ τόσης βιαίτητος, ὡστε οὐδεὶς θ' ἀνεγνώριζεν, ἐν ἐκείνοις τοῖς δαίμοσι, τοὺς πρό μικροῦ ψυχροὺς καὶ συντετοῦς ὑπολογιστάς.

— Κάτω ὁ Βαλοά! ἐκραύγασον, κάτω ὁ ἀδελφός Ἐορικός! ἅς θέσωμεν βασιλέα εὐπατρίδην, βασιλέα ἱππότην, τύραννον, ἐν ἀνάγκῃ, ἀλλ' ὄχι καλόγηρον.

(Ἐπταὶ συνέχεια).

Δμλ.

ΤΟ ΚΥΝΗΓΙΟΝ ΤΟΥ ΚΟΣΣΥΦΟΥ

[Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.]

(Ἐντέλεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Ὁ κ. Χάης ἐγκατέστη εἰς τι δωμάτιον τῆς Τορέτας, ἔλαβε ζωμὸν καὶ ὀλίγον τυρόν τῆς Πάρρης, καὶ ἐκοιμήθη τὸν βαθὺν ἐκεῖνον ὕπνον, δν τὸ συναξάριον ἀποδίδει εἰς τοὺς ἑπτὰ παιδας, τοὺς προστάτας τοῦ ὕπνου.

Καθ' ὃν χρόνον οὗτος ἐκοιμάτο, ταραχῆτις ἐξεδηλοῦτο εἰς τὸ τρίμημα τοῦ Transteverin Ἡ Γαλλικὴ Ἀστυνομία ἐφοβεῖτο κίνημα τι τοῦ λαοῦ ὅμοιον ἐκείνῳ, ὅπερ εἶχεν ἐκραγῆ πρό τιῶν ἐτῶν ἐναντίον τῶν δημοκρατικῶν ἀρχῶν τῆς Ρώμης Συναμῶται εἶχον θεαθῆ ἐπὶ τῶν ὑψηλῶν χορτῶν τῆς ἀψίδος τοῦ Ἰανοῦ, ἀκονίζοντες τὰ ζῖψη των ἐπὶ τινος λίθου τοῦ ναοῦ τῆς Ἐστίας. Τὸ Καπιτώλιον ἠπειλεῖ τὸ Βατικανόν ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ πύργου του, τὸ δὲ Βατικανόν τὴν ὑπατεῖάν τοῦ Ναπολέοντος.

Ἄγνωθον τὰ διατρέχοντα ἐν τῇ πόλει, ὁ κ. Χάης ἐξύπνησε λίαν πρῶν, ἔλαβε τὸ ὄπλον του καὶ ἠρώτησε τὸν ὑπηρετὴν τῆς Τορέτας περὶ τοῦ δρόμου, τοῦ ἀγόντος εἰς τὴν ἐξοχὴν. Οὗτος τῷ ἀπήντησε διὰ τετραπλῆς χειρονομίας, ἣτις ἐσήμαινε τὰ τέσσαρα πρῶτα κέντρα.

Ὁ κυνηγός μας εἰσῆλθεν εἰς τὴν ὁδὸν

τῶν Κορουάρων, διήλθε τὴν γέφυραν τοῦ Ἁγίου Ἀγγέλου, μετὰ τὸ ὄπλον πάντοτε ἐπ' ὤμου, καὶ ἔστη μετ' ἤθους ἀνησυχου πρὸ τῆς Ἀκροπόλεως ὅπου ἦτο ὁ τάφος τοῦ Ἀδριανοῦ καὶ ἦτις, κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην, ἐφρουρεῖτο ὑπὸ τάγματος τῶν Ψιλῶν ἰππέων.

Εἰ καὶ δὲν εἶχεν ἀκόμη θάσει εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὁ κ. Χάης ἔτεινε ὡς προσεκτικῶν εἰς τὸν ἄνεμον, ὥστε ἠλπίζε νὰ εὕρη κυνήγιον καὶ ἐντὸς αὐτῆς τῆς πόλεως ἀκόμη.

Εἰς τὸ βῆθος δένδρου τίνος, οὗτινος οἱ ὑψηλοὶ κλώνοι ἐκυμαίνοντο ἐπὶ τῆς κορωνίδος τοῦ αὐτοκρατορικοῦ μασωλείου, ὁ κ. Χάης εἶδεν ἡ ἐνόμισεν ὅτι εἶδε τὰ πτερὰ φαιδροῦ κισσύφου, παίζοντος μετὰ φύλλα τοῦ δένδρου. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἠτοιμάζετο νὰ πυροβολήσῃ, ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος, καλούμενος Γοδέτ, τὸν συνέλαβεν ἀπὸ τοῦ ἄκρου τοῦ ἐνδύματος καὶ μετὰ τόνον ὑπεροπτικόν:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ αὐτοκράτορος, σὲ συλλαμβάνω, τῷ εἶπε.

— *Sia fouèl*, (εἰσαι τρελλός), ἀνέκραξεν ὁ κ. Χάης μετὰ ἐπαρχιακὴν διαλέκτων.

Ὁ Γοδέτ, ἀφοπλίσας τὸν κυνηγόν, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν πρωτοφυλακὴν τοῦ αὐτοκράτορος Ἀδριανοῦ.

Πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐν μιᾷ στιγμῇ. Ἐν τῇ συγκύσει τοῦ ὁ κ. Χάης ἐλησμονήσεν καὶ τὰ ὀλίγα γαλλικὰ, τὰ ὅποια ὡς καλὸς Μασσαλιώτης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγνώριζε.

Ἐπάλληλος τῆς Ἰταλικῆς Ἀστυνομίας τὸν ὑπέβαλεν εἰς προεισπαγωγικὴν ἀνάκρισιν.

— *Tuo passaporto, birbante* (τὸ διαβατήριόν σου, κατεργάρα)

— *Veni de la Bastido éi ge de rapie* (ἔρχουμαι ἀπὸ Bastido ὅπου δὲν ὑπάρχει χαρτί), ἀπήντησεν ὁ κ. Χάης.

— *Forestiere senza passaporto è un capo di banda* (Ξένος χωρὶς διαβατήριον εἶναι ἀρχηγὸς συμμορίας).

— Θεὸς φυλαξοί, εἶπεν ἔντρομος ὁ καλλιτέχνης. Τί κάθουσαι καὶ μοῦ λέγεις;

— *Sei un Catilina! Ti conosco; alla prigionie subito* (εἰσαι ἕνας Κατιλίνας. Σε γνωρίζω, γρήγορα ἀστὴ φυλακῆ).

— Ἄν τολμήσης κἀν νὰ με ἐγγιζῆς θὰ σοῦ φανῆ ὁ οὐρανόσι σπονδύλι.

Καὶ ὁ κ. Χάης ἤγειρεν ἐνταυτῷ τὴν χεῖρα διὰ νὰ θέσῃ εἰς πρᾶξιν τὴν ἀπειλήν, πλὴν τέσσαρες στρατιῶται, συλλαβόντες αὐτόν, τὸν ἐρρίψαν εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν φυλακὴν, ἐν ἣ τὴν 15 Ἰουλίου 138 κατετέθησαν αἱ δακρυδόχοι, αἱ περικλειδουσαι τὰ ὑπὸ τῶν Ρωμαίων χυθέντα δάκρυα ἐπὶ τῇ ἀγγελίᾳ τοῦ θανάτου τοῦ Ἀδριανοῦ.

Εἰσερχόμενος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ κ. Χάης διεμαρτύρετο πάσῃ δυνάμει, ἐν ἐπαρχιωτικῇ ὁμῶς πάντοτε διαλέκτῳ, ὅτι ἦτο πολίτης Γάλλος, πλὴν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὑπολογαγὸς τοῦ 117 Τάγματος τῶν Ψιλῶν, ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ τυχοδιώκτης οὗτος ὦμίλει γλῶσσαν βάρβαρον πάντῃ ἀγνωστον καθ' ὅσον τὸ Γαλλικὸν κράτος.

Τὸ δικαστήριον τοῦ Borgo - Nuovo εἰς ὃ εἶχεν ἀνατεθῆ ὁ τυφεκισμὸς τῶν συνωμοτῶν, ἔφερε πρὸ αὐτοῦ τὸν κ. Χάην καὶ τὸν ἠπειλήσεν δι' ἀνηκούστων βρασίων, ἂν δὲν ἔστρωγε ν' ἀποκαλύψῃ τοὺς συνενόχους του καὶ ἐὰν δὲν ὦμίλει γλῶσσαν ἀνθρωπίνην καὶ καταληπτὴν ταῖς δικασταῖς καὶ ταῖς ἐνόμοις.

Ὁ κ. Χάης ἐξηκολούθει πάντοτε διαμαρτυρούμενος ἐν τῇ πατριῷ του διαλέκτῳ.

Ὁ καλλιτέχνης θὰ ἐτυφεκίζετο ἀμέσως ὅπισθεν τοῦ ἰποδρομίου τοῦ Νέωνος ἐμὴ ὑπῆρχεν ἡ ἐλπίς τῆς ἀνακαλύψεως τῶν συνενόχων, ἐνεκα τῆς ὁμοίας, ἀναβληθείσης τῆς ἐκδόσεως ἀποφάσεως, ἡ ὑπόθεσις ἔτυχε τοῦ εὐεργετήματος τῆς παραπομπῆς εἰς τακτικὴν συνεδρίασιν, καθ' ἣν ὁ κ. Πρόεδρος παρενέβλεκεν ἐν τῇ δίκῃ τὸν σοφὸν Μετζοφάντην, ὅστις ὦμίλει ὅλας τὰς γλώσσας καὶ ὁ ὁποῖος ἦτο ἡ προσωποποίησις τοῦ πύργου τῆς Βαβέλ.

Ὁ παγκόσμιος γλωσσολόγος ἠρώτησε τὸν κ. Χάην εἰς πεντήκοντα δύο γλώσσας καὶ εἰς ἑβδομήκοντα τέσσαρας διαλέκτους, πλὴν πᾶσα προσπάθεια ἀπέβη ματαιία: Ὅθεν, στραφείς πρὸς τοὺς δικαστάς, τοῖς εἶπε μετὰ τόνου μεστοῦ μελαγχολίας:

— Ὁ ἄνθρωπος οὗτος εἶναι ἀκατάληπτος δι' ἐμέ.

— Ταιαύτη εἶναι ἡ τακτικὴ τῶν πονηρῶν συνωμοτῶν, εἶπεν ὁ πρόεδρος, ἡμεῖς ὁμῶς θὰ ματαιώσωμεν ὅλα τὰ σχέδιά του.

Ὁ κ. Χάης ἐν τῷ μέτῳ τῶν περιπλοκῶν αὐτῶν τοῦ Δικαστηρίου, ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας, ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν καὶ,

— Ὅλοι οἱ τρελλοὶ εἰς τὴν Ρώμην εὐρίσκονται, εἶπε.

Ὁ σοφὸς Μετζοφάντης, ὅστις δὲν εἶχεν ἀποσύρει τὸ βλέμμα ἀπὸ τοῦ ἀτυχοῦς καλλιτέχνου, ἐζήτησε τὴν ἄδειαν νὰ ὑποβάλῃ εἰς τὸ δικαστήριον ἐνδείξιν τινα, ἣν ἀνεκάλυψε.

— Ἐξοχώτατοι κύριοι, εἶπεν, ὁ συνωμότης οὗτος ὁ ἀπκτρεῖ καὶ ἀνευ γλώσσης, φέρε εἰς τὴν κομμοδοχὴν του πτερὸν κισσύφου. Ἴσως ἡ ἀνεκάλυψις αὕτη ἀποβῇ λίαν ὠφέλιμος εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ὁ ἀνακληρῶν τὸν κωλυόμενον εἰσπραγματικὰ δικαστῆς, ὑπέδειξε τὴν ἰδέαν τοῦ σοφοῦ Ρωμαίου μετὰ μειδίχμα θριαμβοῦ.

Τὸ πτερὸν λοιπὸν τοῦ κισσύφου ἐγένετο οὕτως πηγὴ νέων ἀδιεξόδων περιπλοκῶν.

Ἐλαβὲ τὸν λόγον ὁ δημόσιος κατηγορος.

Ὁ δικαστὴς οὗτος ἐγερθεὶς ἐρρίψε βλέμμα ὑψίστης περιφρονήσεως ἐπὶ τοῦ κ. Χάην καὶ ἠρξάτο οὕτως:

— Μέχρι τίνος ἄρα συνωμῶται θὰ καταχράσθῃ τῆς ἡμετέρας ὑπομονῆς; Τί! οὐδόλους ἡ νυκτερινῆ φρουρὰ τοῦ Καπιτωλίου καὶ τῆς πόλεως ἴσχυσε νὰ σᾶς τρομάξῃ εἰς τὰ ἔνοχα σχέδιά σας!

Εἰσερχόμενος εἰς τὰς λεπτομερεῖας τῆς κατηγορίας, εἶπε μετὰ τόνου ἀγρίου:

— Ὁ συνωμότης οὗτος ἀνήκει εἰς τὴν ἀθλίαν ἐκείνην συμμορίαν, ἣτις ἔστησε τὸ κέντρον τῆς εἰς τὰς φάραγγας τῆς Ἐτρούριας, καὶ ἦτις ὡς συνθημὰ τῆς ἔχει

πτερὸν κισσύφου. Καὶ κατὰ τοῦτο ἀκόμη, κύριοι δικασταί, οἱ σήμερον συνωμῶται μιμοῦνται τοὺς συνωμῶτας τοῦ Κατιλίνα, οὗτινες εἰς τὴν κομμοδοχὴν των ἐφρουρον πτερὸν ἀργυροῦ ἀετοῦ *aquilam argenteam*, ὃν ἐλάτρευον.

Ἐνταῦθα, κύριοι δικασταί, προσεθηκεν ὁ δημόσιος κατηγορος ἐν τῷ ἐπιλόγῳ του, ἐνταῦθα τὸ ἐγκλημα εἶναι καταφανές, ψηλαφητόν, φανερόν ὡς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Ὁ κατηγορούμενος συνελήφθη ἐπ' αὐτοφῶρῳ ἐγκληματικῶν. Ἐβαδίζεν ἔνοπλος ἐπὶ κεφαλῆς μυστικῆς ἐταιρίας, σκοποῦν νὰ καταλάβῃ τὴν ἀκρόπολιν καὶ νὰ φονεύσῃ τοὺς στρατιῶτας τοῦ 117ου Τάγματος. *Fit via vi, rumpunt aditus primosque trucidant*.

ὦ! τοιοῦτο, τέλος, ἐγκλημα, χρᾶζει τρομερῆς τιμωρίας, ἡμεῖς δ' ἐπικαλούμεθα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῶν ἐνόχων, ὡς ὁ Κικέρων, τοὺς κεραινοὺς τοῦ Ἐρριστείου Διὸς καὶ τὴν μὴνιν τῶν ὑποχθονίων θεῶν.

Μετὰ τὸν λόγον τοῦ κ. Εἰσαγγελέως καὶ ἐλλείπει δικηγόρου τῆς ὑπερασπίσεως, τὸ δικαστήριον ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιον τῶν διασκέψεων.

Ἢ ἀπόφασις δὲν ἐβράδυνε Μετὰ τινος στιγμῆς, ἐπανελθόντες οἱ δικασταί εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐδημοσίευσαν τὴν ἀπόφασίν των, δι' ἣς ὁ κ. Χάης καταδικάζετο παμφηρεῖ εἰς θάνατον.

Τὸν ἐπικνεφέρον εἰς τὴν φυλακὴν. Ὁ δύσμοιρος καλλιτέχνης ἦτο, ὑπὸ φυσικὴν καὶ ἠθικὴν ἔποψιν, ζῆσιος εὖσπλαγχίας.

Σ'

Τὸ γεγονός τοῦτο συνέβηκεν, ἐν Ρώμῃ ἐπὶ τῆς ὑπατείας τοῦ κ. Norvius τοῦ περιωνύμου ἱστορικοῦ τοῦ Νεπολεόντος. Μετὰ τὴν ἔαδοσιν τῆς ἀποφάσεως, ὁ κ. Norvius ἠθέλησε πρὸ τῆς ἐτελείεως, νὰ ὑποβάλῃ τὸν καταδικῶν εἰς τελευταίαν ἀνακριτικὴν ἐξέτασιν.

Ὅδῆγησαν λοιπὸν τὸν κ. Χάην πρὸ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ τοπάρχου.

Ὁ κ. Norvius οὐ μόνον ἐγράφεν ἐντελῶς τὴν τε Γαλλικὴν καὶ τὴν Ἰταλικὴν, ἀλλ' ἦτο κάτοχος καὶ ὄλων τῶν διαλέκτων τῶν μεσημβρινῶν ἐπαρχιῶν. Ἐν τῇ ἀνακρίσει ἠννόησε πληρέστατα τὸν ἀτυχετὸν καλλιτέχνην, οὗτινος ἡ καλὴ πίστις, ἡ τιμιότης καὶ ἡ ἀθωότης ἀνέλαμψαν ἐν τῷ ἀναθεωρητικῷ δικαστηρίῳ.

Ὁ κ. Norvius, τὸν ὁποῖον ζωηρότατα συνεκίνησεν ἡ ὁδύσεια αὐτῆ τοῦ Μασσαλιώτου καλλιτέχνου, προσέφερε περιφανῆ θέσιν ἐν τῇ Διοικήσει εἰς τὸν κ. Χάην, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ ἀπαποιηθῇ.

Ὁ κυνηγὸς καλλιτέχνης ἔμεινε ἐν Ρώμῃ μέχρι τοῦ 1814.

Μετὰ δὲ τὴν πλήρη ἀποκατάστασιν τῆς εἰρήνης, ἐπανήλθεν εἰς Μασσαλίαν ὅπου, εὖθυμος καὶ ἀγαμος πάντοτε, διέρχεται τὸν βίον μέλων διὰ τῆς βαρβίτου του καὶ κυνηγῶν διὰ τοῦ δικάνου ὄπλου του.

ΤΕΛΟΣ

Petit - Manole.